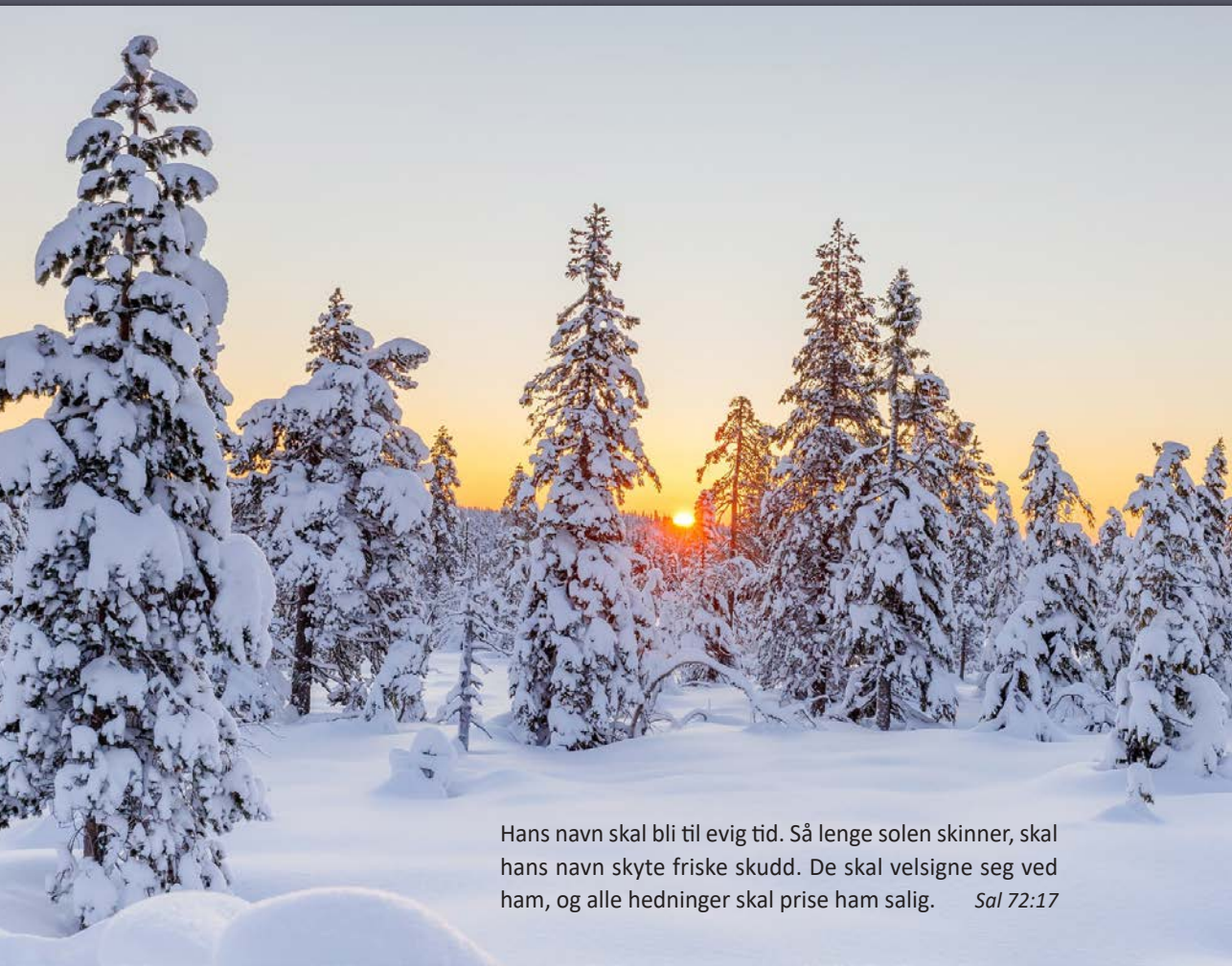

BIBELSK TRO

Fritt, uavhengig tidsskrift på evangelisk-luthersk grunn

1/2024
33. årgang

Hans navn skal bli til evig tid. Så lenge solen skinner, skal hans navn skyte friske skudd. De skal velsigne seg ved ham, og alle hedninger skal prise ham salig. *Sal 72:17*

I dette nummeret:

- Hva fører avgudsdyrkelse til?
- Sanne og falske profeter
- Går samlevende homofile fortapt?

www.bibelsk-tro.no

PÅ BIBELENS Stiftelse GRUNN

utgir tidsskriftet Bibelsk Tro

Formål og grunnlag:

Stiftelsens formål er å framme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlenes skriftsyn, dvs. Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord – slik det opprinnelig ble gitt – er uten feil og selvmotsigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veiledning til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolutte autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennelses-skrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om “Skriften alene”, “rettferdigjørelsen ved tro på Kristus alene” og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehusholdningen.

Styret:

Pensjonert lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), baker Erik Nordbø (nestformann), tømrrer Jostein Vedøy, eiendomsmegler Edvard Jekteberg og pensjonert prosjektleder Livar Wetteland

Varamenn: Pensjonert adjunkt Gunnar Holth, IT-rådgiver Jostein Berre, Mangor Goa, avd. leder Olav Stokka,

Rådet:

Lektor/cand.theol. Eivind Gjerde, pensjonert lektor/cand. theol. Arvid Joramo, sivilingeniør John Peder Samdal, pensjonert stålverksarbeider Kjell Magnor Kvalvåg, økonomileder Finn-Widar Knutzen, lektor/sivilingeniør Kåre Nordpoll

Faste medarbeidere i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, pensjonert adjunkt Gunnar Holth, økonomileder Finn-Widar Knutzen, juridisk rådgiver Jan Endre Aasmundtveit, ekspeditør Immanuel Fuglsang (Danmark), pastor Henric Staxäng (Sverige), tømrrer Eivind Ydstebø,

Angående Bibelsk Tro!

Det er anledning til å få Bibelsk Tro tilsendt som PDF i e-post.

Skriv til:

btpost@bibelsk-tro.no
og oppgi navnet og adressen din.

BIBELSK TRO

*Fritt, uavhengig tidsskrift
på evangelisk-luthersk
grunn*

Redaksjon:
Eivind Gjerde
Olav Hermod Kydland

**Redaksjons- og
ekspedisjonsadresse:**
Postboks 67, 4349 Bryne
olav.kydland@lyse.net

Internett:
www.bibelsk-tro.no
btpost@bibelsk-tro.no

Abonnement og gaver:
Persokkrossen 3
4046 Hafrsfjord
Bankgiro: 3290.07.77786
Vipps: 538699
Dansk bankgiro: 7620 7543588
Kasserer: Edvard Jekteberg
Mobil: 959 21 195

Utkommer 6 ganger i året.

Årsabonnement:
Norge og Norden kr. 180,-
Til andre land kr. 210,-
Skoleungdom kr. 160,-

Bibelsk Tros kassetjeneste
Mobil: 905 49 821

*Redaksjonen er ansvarlig for alt
som kommer fram i lederspalten.
Konkrete synspunkter forøvrig
står de respektive forfattere
ansvarlig for.*

*Red. deler nødvendigvis ikke alle
disse, men er ansvarlig for at
ikke noe bryter med stiftelsens
formål og grunnlag. Unntak fra
dette kan være ytringer i klipp-
og leserbrevspalten.*

*Ettertrykk kan skje ved
kildeangivelse.*

Layout: Jarle Goa

Trykk: Jærprint
Tlf: 952 99 844

Forsidebilde:
Henning Sorby
Sorbyphoto

Hva fører avgudsdyrkelse til?

Leder. Av Olav Hermod Kydland 4

Bevar meg

Sang. Av Olav Nergård..... 7

Ikle dere Guds fulle rustning

Andakt. Av Øivind Andersen..... 8

Tilbake til skapelsens under og undring

Trossannhet. Av Guttorm Raen..... 9

En gråtende profet

Fra blogg. Av Nils Dybdal-Holthe..... 14

Sanne og falske profeter

Fra troens slagmark. Av Konrad Fjell..... 17

Erik Høiby

Guds ord og løfter. Av Erik Høiby..... 19

Klageropet over Sodoma

Bokklipp. Av Hans Erik Nissen..... 22

Antisemittismen lever i beste velgående

Aktuelt emne. Av Per Haakonsen..... 23

Vær frimodige, gled dere

Fra troens slagmark. Av Kjell Skartveit..... 25

Går samlevende homofile fortapt?

Bladklipp. Av Odd Sverre Hove..... 26

Den nye Sangboka

Bokomtale. Av Eivind Gjerde..... 28

Du ofte må vandre alene

Sang. Av Tora Bjerga..... 29

Å, prektige himler
og jordiske hærer,
Vær med i min sang
når jeg vitnesbyrd ærer
At alt som et hjerte
kan glede og gavne,
Er Jesus å eie
og elske og favne.

(Nr. 138, v. 1 i Sangboken)

Hva fører avgudsdyrkelse til?

AV OLAV HERMOD KYDLAND

“Du skal ikke ha andre guder enn meg“ (2 Mos 20,3).

På Taiwan så jeg ofte håndverkere som laget avguder i ulike størrelser. I hvert hus, hvor Jesus ikke var kjent, brant det røde lys på fedre – og avgudsaltere. Da forsto vi at der ble avgudene dyrket. Det var et trist syn.

“Ordet om korset“, evangeliet, hadde ikke nådd inn til dem. De trellet under onde åndsmakter som holdt dem fanget i et “fengsel“, bundet av “denne verdens gud“.

Hva er en avgud?

Herren viste for Esekiel hva en avgud er. Det er alt et menneske knytter seg til, slik at det leder ham til å falle i synd (Esek 14,4). Avgudene er ikke bare utskårne bilder og ting i hedenske templer, det er også begjær og tillit til andre ting og forhold enn Gud, saker og forhold som deres hjerter fylles av og tar lederskapet i den enkeltes liv.

Pontoppidan sier det på denne måten: “Alt det et menneske dyrker, frykter, elsker og forlater seg på i stedet for den eneste sanne Gud.“

At noen dyrker utskårne bilder av avguder som ikke kan tale, se, høre, føle eller gå, er en grov og primitiv form for avgudsdyrkelse

Andre dyrker seg selv, andre mennesker, andre skapninger eller filosofiske ideer. Felles for dem er at de ikke kjenner eller bryr seg om å tilbe den eneste, levende Gud.

Hva sier Guds ord om avguder og avgudsdyrkelse?

Guds ord sier: “Deres avguder er sølv og gull, et verk av menneskehender“ (Salme 115,4). De taler ikke, ser ikke, hører ikke, lukter ikke, hendene føler ikke føttene kan ikke gå og “de har ingen røst i sin strupe“ (Salme 115).

Herren advarer mot motbydelige avguder (

Esek 20,7; 16,18). De er maktesløse og falske (Jer 10,5; 14,22; 18,15).

Avgudsdyrkelse er en vemmelse for Gud (5 Mos 7,25). Herren hater avgudsdyrkelse (5 Mos 16,22; Jer 44,4). Det er en dårskap (Jer 10,3; Rom 1,22-23). Den karakteriseres som skammelig (1 Pet 4,3), og som unyttig (Dom 10,14; Jer 2,28).

De som dyrker sine motbydelige avguder, vanhelliger Guds hellige navn (Esek 20,39), og de har veket bort fra Herren (Esek 14,5; Jer 16,11).

De utelukkes fra Guds rike (1 Kor 6,9-10; Gal 5.19-21; Ef 5,5).

Den alminnelige åpenbaring

Alle mennsker kan vite at Gud er til. Han har åpenbart seg ved alt som er skapt, universet (Rom 1,19 - 20).

Han har også åpenbart seg i historien: “han lot alle folkeslag av ett blod bo over hele jorderik, og han satte faste tider for dem og bestemte grensene mellom deres bosteder.“ (Apg 17,26).

Han har også åpenbart seg subjektivt. Rom 2,15 sier: “De viser at den gjerning loven krever, er skrevet i deres hjerter. Om det vitner også deres samvittighet og deres tanker, som innbyrdes anklager dem eller også forsvarer dem –“.

Gud har også åpenbart seg på en spesiell måte ved sin enbårne Sønn, Jesus Kristus, ved hans liv, forkynnelse, guddommelige gjerninger og ved hans soningsverk på Golgata kors.

Selv om ikke alle mennesker har fått evangeliet forkynt, kan alle vite at det finnes en Gud på grunnlag av den alminnelige åpenbaring.

Konsekvenser av avgudsdyrkelse

Selv om ingen avgud eksisterer objektivt sett, er det slik at “det som hedningene ofrer, det ofrer de til de onde ånder og ikke til Gud“ (1 Kor 10, 20). Det alvorlige med avgudsdyrkelse

er at tilbederne kommer i kontakt med onde åndsmakter.

Avgudsdyrkelse og falsk religion

Om dette skriver Olof Eidsinger i boka "Farlige for fienden" at fellesnevneren for den ondes innganger i denne verden er synden.

Så nevner han fire grunnleggende områder som inntar en særstilling i Skriften. Det er: "avgudsdyrkelese og falsk religion, seksuell umoral, blodutgytelse og urettferdige eller brutte pakter."

I følge Bibelen er avgudsdyrkelse selve ursynden. Den er brudd mot det første bud: "*Du skal ikke ha andre guder enn meg*" (2 Mos 20,3).

Guds ord fordømmer avgudene og de falske religionene.

Avgudsdyrkelse og okkultisme er en hån mot Herren, sier Eidsinger og fortsetter med å si at de som hengir seg til slikt, blir selv sårbare for demonene.

Han konkluderer med å si at avgudsdyrkelse har gjennom hele historien vært en åpen inngangsdør for de urene åndene.

Seksuell umoral

Ved siden av okkultisme, skriver Eidsinger var den seksuelle umoralen årsaken til at Gud valgte å fordrive de kanaaneiske folkeslagene (se 3 Mos 18, 24-28!) Landet var blitt urent ved deres levemåte.

Seksuell umoral i alle former er en alvorlig synd, ifølge Guds ord.

Et eksempel på dette er den gamle kanaanittiske kulturen. (Dette er ikke fra Eidsingers bok). Fire hundre år før det kanaaniske samfunnet ble ødelagt fortalte Gud Abraham at han ikke kunne få det landet på ytterligere 400 år fordi kanaanittenes ondskap ennå ikke hadde nådd tippunktet. Deres forferdelige "skikker", slik som foreldre som villig ofret barna sine som menneskelige ofre og et fullstendig moralsk sammenbrudd som for eksempel sex mellom foreldre og barn, mellom søsken og mellom mennesker og dyr ble "praktisert" av kulturen generelt,

Homoseksualitet ble også praktisert. På grunn av dette ga Gud ordre om at Israelittene skulle ødelegge kanaanittene.

Eidsinger konkluderer med å si at sex utenfor Guds plan og vilje, altså utenfor det monogame ekteskapet mellom én mann og én kvinne, får konsekvenser for en selv og det landet der en bor. For dette er et opprør mot grunnleggende skapelsesordning, men også fordi det risikerer å lage åpninger for onde ånder.

Blodutgytelse

At blodutgytelse gjør et land urent, skriver Eidsinger framgår allerede i forbindelse med menneskehetens første mord (se 1 Mos 4,10-11 og 4 Mos 35,33-34!) Drapshandlinger får en spesiell betydning når de koples med avgudsdyrkelse. Herren fordømmer menneskeofringer som ble utført av hedningefolkene, men også når de ble utført av Guds eget folk (se 3 Mos 20,1-5; 2 Krøn 33,6!) - Fri abort er etter Guds ord å ta liv, noe som Gud forbyr i det femte bud (2 Mos 20,13).

Urettferdige eller brutte pakter

Eidsinger nevner så urettferdige eller brutte pakter som det fjerde område som på en særlig måte ser ut til å berøre den åndelige verden. Gud advarer mot urettferdige allianser. Dette kommer tydelig fram i forbindelse med Israels erobring av Kanaan. I 5 Mos 7,2-4 sier Herren at Israel ikke skal gjøre pakt med folket der på ulike områder, for da vil Herrens vrede bli opptent mot dem.

Også NT advarer mot urettferdige allianser. Det ser vi tydelig på grunnlag av det apostelen skriver i 2 Kor 6,14-18. Urettferdige pakter skaper en åpning for onde makter, hevder Eidsinger.

Guds ord taler også mot skilsmisse. Herren sier at han hater skilsmisse (Mal 2,10-16). Jesus selv sier: "...*Det som Gud har sammenføyd, det skal et menneske ikke skille*" (Matt 19,6). Men Gud tillater skilsmisse ved hor (Matt 19,9; 1 Kor 7,15).

Eidsinger konkluderer med å si at Skriften gir løfte om Guds særskilte velvilje når vi lever i kjærlighet og trofasthet mot hverandre innen ekteskapspakten (se 1 Pet 3,7!)

Menneskenes forhold til Gud

Menneskene kan stå i enten et positivt forhold til Gud hvor de tar imot Ordet som Guds Ord og lever etter det, eller i et negativt forhold til Gud hvor de forneker det og forkaster det. Hvordan går det med mennesker som er ulydige overfor Guds ord?

David Wilkerson har satt fram 7 punkt som er frukt av ulydighet mot Herren. (Fra "En nasjon under villfarelse").

Han siterer Gal 6,7 som lyder: *"Far ikke vill! Gud lar seg ikke spotte! Det et menneske sår, det skal han også høste."*

Hjertet blir forherdet gjennom syndens bedrag.

- Satan arbeider på det forherdede hjerte for at det skal rettferdiggjøre seg selv, slik at det blir fritt fra all frykt om straff.

- Når Gud ser at det ikke er noen mulighet for at dette hjertet vil motta og adlyde sannheten, så overgir han personen til satanisk villfarelse.

- Den troende blir blindet av løgnen som sier at det ikke er noen straff for synd og ingen dommens dag, og at de kan slippe unna med lystefulle fornøyelser.

- Den troende blir bytte for demoners lærdommer, og tror at det onde er godt og det gode ondt.

- Tilslutt vil han drive så langt bort fra Kristus og sannheten at han blir blind for hvem Antikrist er – og han ender opp med å tilbe og tjene ham som Gud.

- På dommens dag vil Gud si til en slik person: *"Bort fra meg, dere som gjør urett!"*

Avslutning

Den treenige Gud kan ikke sammenlignes med avgudene. Hans åpenbaring, det vil si hans plan, hensikt og vilje med menneskene og universet, er nedtegnet i Den Hellige Skrift. Han har skapt alle ting, både synlige og usynlige. Han

holder alt oppe, og har tilveiebrakt frelse for alle mennesker ved Jesus Kristus. Det er åpen adgang til Gud ved Jesus Kristus for alle som bekjenner sine synder og tar sin tilflukt til Guds Sønn. Han vil fylle ditt hjerte og sinn med sin Hellige Ånd. Han ser dine vanskeligheter, hører dine sukk og bønner og føler din smerte, og han kommer til deg og vil til slutt føre deg "frelst over fjorden".

Men hans motstander, Djevelen gjør alt han makter for å føre menneskene bort fra Den treenige Gud og hans fresesbudskap.

Særlig ved avgudsdyrkeelse og falsk religion, seksuell umoral, blodsutgytelse og urettferdige eller brutte pakter, får djevelen og hans onde åndsmakter innflytelse hos vantro mennesker.

Det fører til at mennesker blir forherdet ved syndens bedrag og blir ikke i stand til å skjelne mellom sannhet og løgn. Følgelig blir de ikke i stand til å skjelne mellom Jesus Kristus og Antikrist.

På dommens dag vil de vantro bli dømt av Gud og gå fortapt. Dette skjer fordi de ikke tok imot sannheten, Jesus Kristus, som er den eneste mennesker kan bli frelst ved. Men de som tok imot Jesus, vil bli forfremmet til herligheten til evig salighet. □

Danmark:

Kjøp boken "Under nådens himmellys" av Olav Hermod Kydland!

Kontakt: Immanuel Fuglsang, Herning, enten på Mobil 5088 0624 eller mail: im.fuglsang@gmail.com

110 danske kroner + porto.

Der vil blive afgivet en samlet bestilling til Norge for danske læsere. Og kontakt vil derefter tilgå de pågældende bogkøbere med oplysninger om levering samt betalingsmåde til en dansk opsamlingskonto.

Bevar meg

Av Olav Nergård

1.

Jag Satan på dør – og de tvilende tanker
som kommer så snikende inn over meg!
Jeg går som på glør hvis jeg samler og sanker
på noe som ikke er gitt meg fra deg.
Bevar meg i nåde!
Å, må du få råde
her over mitt sinn, så jeg virkelig både
kan elske deg helt og korsfeste mitt "Jeg".

2.

Å Herre, så dvel her hos meg slik du lover,
og bruk meg og dann meg og led du min gang.
Å, redd du min sjel i all evighet over.
Å, la meg få se deg og still du min trang.
Ja, la meg i Ordet
få se i den store
forløsning og frelse og soning du gjorde.
Bevar meg i gudsbarnets stilling og rang.

3.

Og så skal jeg stå på den evige stranden,
og prise deg, evige frelser og Gud.
La allting forgå – jeg har deg, ingen annen
til liv og til frelse. Jeg står i ditt skrud
for dommerens skranke.
Å, salige tanke!
Å, mitt hjerte: Nå kan du opphøre å banke!
Og døden kan komme med avskjedens bud!

(Fra diktsamlingen: Alt i Jesus)

Ikle dere Guds fulle rustning

AV ØIVIND ANDERSEN.

“Ikle dere Guds fulle rustning, så dere kan stå imot djevelens listige angrep.” Ef 6, 11

Guds fulle rustning er alt det vi har fått i Jesus og hans frelse, alt som evangeliet gir den som tror på ham.

Ikle eder den, formaner Guds ord oss. Det viser at alt det vi trenger i kampen mot Satan, det ligger ferdig for oss i Jesus og hans frelse.

Man kan ikke ikle seg en dress som ikke er sydd. Vi kunne heller ikke ikle oss en rustning som ikke Jesus selv hadde gjort ferdig for oss.

Å ikle seg denne rustning er ett og det samme som å være sterk i Herren og i hans veldes kraft.

Intet mindre enn denne rustning kan hjelpe oss i kampen mot Satan! Bare ved hjelp av den kan vi stå oss imot djevelen!

Det kommer av at hans angrep er listige. De er kamouflert, de ser ut til å være noe annet enn de er. For Satans våpen er løgn, forstillelse og hykleri. Som Guds våpen er sannheten, er Satans våpen løgnen.

Hans angrep går ut på å føre oss inn i den evige død. Han er en manndraper fra begynnelsen, sier Jesus. Han står ikke i sannheten, men er en løgner og løgnens far, løgnens opphavsmann. Joh 8, 44.

Når vi har det godt, prøver han å gjøre oss sikre og trygge på oss selv. Da hvisker han oss i øret: Nå er du en god kristen; nå har du det slik som en kristen skal ha det. Lykkes det å gjøre oss trygge, faller vi snart i synd. Da frister han oss med at synden er ikke farlig for oss, og dessuten er Gud så nådig, at vi behøver ikke å være redde. Så dysses vi i søvn og våker ikke og tar oss ikke i vare som vi skulle. Da går det snart galt med oss.

Når vi så har falt i en synd, eller det er mørkt for oss, snur han om og sier: Nå er det ikke håp for deg lenger; nå har du stelt deg slik at ikke en gang Gud kan hjelpe deg.

Vi vet aldri hvor han dukker opp. Men vi vet at ved Guds fulle rustning seirer vi over ham.

(Fra andaktsboka “Ved kilden“, 15. oktober, Lunde Forlag 1977) □

Bok:

“Levende forkynnelse eller tomme ord?”

av Dag Risdal

Boka koster kr 50 + porto.

Se bestillingsinfo på s. 31.

Tilbake til skapelsens under og undring

AV GUTTORM RAEN

Dette forteller Bibelens første kapitler om. Og ikke bare det gang på gang gjennom hele Bibelen er det tale om at Gud er Skaperen. Denne troen er avgjørende for et rett menneskesyn. Den er også nødvendig for å forstå læren om frelsen rett.

Mange ord i Bibelen taler om Guds storhet og hvilket under hans skaperverk er:

“Hvem har målt vannene med sin hule hånd og målt ut himmelen med sine utspente, fingrer og samlet jordens muld i skjeppe og veid fjell på vekt og hauger i vektskåler? Hvem har målt Herrens Ånd, og hvem lærer ham som hans rådgiver? Hvem har han rådført seg med, så han gav ham forstand og opplyste ham om den rette veien, og gav ham kunnskap og lærte ham å kjenne visdommens vei? Se, folkeslag er som en dråpe i et spann, som et støvgrann i en vektskål er de aktet. Se, øyene er som det fine støvet han lar fare til vær. “ (Jes 40,12-15)

“Dødsriket ligger åpent for ham og avgrunnen uten dekke. Han brer Norden ut over det øde rom, han henger jorden på intet. Han binder vannene sammen i sine skyer, og skyene brister ikke under dem. Han stenger for synet av sin trone, brer sine skyer over den. En grense har han dratt i en ring over vannene, der hvor lyset grenser til mørket. Himmelen støtter skjelver: og de forferdes ved hans trussel. Ved sin kraft opprører han havet, og ved sin forstand knuser han Rahab. Ved hans ånde blir himmelen klar. Hans hånd gjennomborer den flyktende slangen. Se, dette er bare utkantene av hans verk. Hvor svak er lyden av det ord vi hører! Men hans veldes torden hvem – forstår den? “ (Job 26,6-14)

Menneskets undring over skaperverket blir også fint beskrevet i mange sammenhenger:

“Når jeg ser din himmel, dine ?ngers verk, månen og stjernene som du har satt der – hva er da et menneske at du kommer ham i hu “ (Sal 8,4-5)

Herre, hvor mange dine gjerninger er! Alle

har du gjort med visdom, jorden er full av det du har skapt. (Salm 104,24)

Alt dette er blitt noe fremmed og ukjent for de fleste mennesker i dag.

Vår tids innsnevrede forståelse

I dag er Gud utelukket fra naturforståelsen for de fleste. Nyere tids sekulære vitenskapsfilosofer? betrakter det som unødvendig og avsporende å regne med Gud når naturprosessene skal utforskes. Mennesket greier seg bedre på egen hånd, mener man.

Vi skal etter hvert si litt mer om noen uheldige konsekvenser av dette.

Logisk sett har det foregått en avkorting og innsnevring av forståelsen. Man har kuttet ut alt som går ut over den materielle verden. For man regner med at alt det som har reell betydning for vår forskning og vårt liv, finnes i den verden som kan erfares med våre sanser og måles med fysiske eksperimenter.

Men hvordan kan man vite om det finnes noe utenfor den materielle, sanselige verden som har betydning for oss, når man i utgangspunktet har avskåret seg fra å bry seg om en slik side av tilværelsen?

Den sekulære naturforståelsen topper seg på mange måter i utviklingslæren (evolusjonshypotesen). I alle fall er det så å si utelukkende denne som legges til grunn i undervisning og i framstilling gjennom massemedia.

I bunn og grunn skulle denne forståelsen av naturen være upersonlig. For et grunnprinsipp i

**Bestill Bibelsk Tro
for 2024 og få
nr 5 og 6 for 2023**

denne hypotesen er at det ikke er et intelligent vesen som står bak evolusjonen, men blinde naturprosesser.

Men nå viser det seg at her er det ikke lett å være konsekvent. Noe av årsaken er nok at en rent materialistisk forklaring ikke strekker til for å gi mening i tilværelsen. En annen grunn kan være at vi mennesker tross alt er personvesener, og da har vi en trang til å finne noe personlig i den verden som omgir oss.

Resultatet blir i alle fall at utviklingslæren blandes opp med andre trekk som den i utgangspunktet skulle ha utelukket.

En måte dette gjøres på, er at man begynner å omtale selve naturprosessene som intelligente. Man taler for eksempel om at planter og dyr under evolusjonen “velger” det som er mest hensiktsmessig for deres eksistens. Også den store interessen for å finne liv andre steder i universet, og da helst intelligente vesener, er vel et eksempel på den samme tendensen.

En annen måte kombinerer utviklingstanken med ulike trekk fra naturreligioner. Mest tydelig er det når man roser ulike “naturfolks” religiøse innsikt i motsetning til vår vestlige verdens materialistiske utnyttning av naturen. Men ubevisst kommer en del av dette inn også i vanlige folks språkbruk, for eksempel i den stadige bruk av betegnelsen “værguder”. En slik måte å tale på skulle egentlig være umulig for den som virkelig tror på utviklingslæren.

Det eiendommelige her er at man ikke ser hvor inkonsekvent dette er. Man aviser Bibelens skapelseslære som overtroisk og uaktuell, men er åpen alle slags hedenske tanker som også innebærer en åndelig virkelighet en annen enn Bibelens - som går utover den materielle verden.

Utviklingslærens inkonsekvenser

På grunn av den dominerende innflytelse som utviklingslæren har – til tross for dens mange ubeviste ledd og prosesser, er det naturlig at vi ser litt nærmere på konsekvensene av den. Og det at den også for mange fungerer som en bevisst begrunnelse for ikke å bry seg om Gud,

gjør at man fra et kristent synspunkt må stille spørsmål om hvor holdbar den virkelig er.

Utviklingslærens hovedprinsipp kalles “naturlig seleksjon”. De mekanismer som sies å få dette til å fungere, finnes på to plan.

Den ene, som Charles Darwin satte sin lit til, innebærer at ervervede egenskaper som er hensiktsmessige for at en art skal overleve, blir nedarvet, slik at det etter hvert oppstår nye arter. (Darwins mest berømte eksempel er finkene på Galapagosøyene.)

Flere undersøkelser viser at slik såkalt “mikroevolusjon” forekommer til en viss grad. Dette er blant annet forutsetningen for at ulike raser av husdyr kan utvikles.

Men tross iherdige forsøk og intens forskning finnes det ingen bevis for at dette kan forklare det store sprang som må til for at en art skal kunne bli noe helt annet. Slike ervervede egenskaper viser seg også i mange tilfeller å være ustabile. Forandres betingelsene i omgivelsene, kan tidligere egenskaper komme fram igjen. Denne form for “evolusjon” forklarer neppe noe mer enn de store variasjons- og tilpasningmuligheter som finnes i det genetiske materialet til ulike slags levende vesener.

For at de store delinger på utviklingens “slektstre” skal kunne finne sted, er det nødvendig med endringer i selve det genetiske materialet, det som gjerne kalles mutasjoner. Og dette regner man med har skjedd i løpet av mange millioner av år. For slike mutasjoner er ikke hyppige, men når bare man beregner tilstrekkelig tidsrom, skal utviklingen kunne ha skjedd fra den første organiske celle fram til alle de livsformer vi kjenner i dag.

Men når man begynner å tenke etter hva dette egentlig innebærer, er det nokså utrolig at så mange kan synes dette er en holdbar forklaring.

Det er nemlig et forhold i dette sakskomplekset som er uhyre viktig, men som de som holder på utviklingslæren, sjelden eller aldri tar fram. Mutasjoner – forandringer i det genetiske materialet – er ikke uten videre positive. Bare de positive mutasjoner kan føre evolusjonen

framover. Men det ligger i sakens natur at minst like mange mutasjoner er negative, og dermed setter evolusjonen tilbake. Slik må det nødvendigvis være, når det er tale om en “blind naturlov”.

Når en da tenker over hvor uendelig mange fine detaljer som finnes i det minste synlige element i naturen, som for eksempel i et øye, må det uendelig mange mutasjoner til for at en overgang fra et slags øye til et annet i det hele tatt skal være mulig. Og en hver negativ mutasjon kan føre til blindhet, og dermed stoppe hele prosessen.

Naturlig logikk skulle dessuten tilsi at når det gjøres et utvalg, så innsnevres mulighetene, de utvides ikke. Det innebærer så å si at det blir liggende igjen et “bunnfall” som hindrer i stedet for å fremme utviklingen. Like så lite som det kan lykkes noen å utvikle et “perpetuum mobile”, en innretning som fortsetter å gå av seg selv uten at energien minker, like så lite kan universet som helhet fungere uten en slik reduksjon.

At det kan skje utvalg av det som allerede eksisterer, som dermed fører til noe tilsynelatende nytt, er forståelig nok. Men det er i utgangspunktet svært ulogisk å tenke at helt nye muligheter skal oppstå av det som er begrenset – slik som at døde kjemiske forbindelser skal kunne produsere liv eller intelligens. (Kjennskapet til den såkalte genetiske koden som styrer de organiske livsformer, med all den informasjon som ligger der, gjør det ikke lettere å tro at dette har oppstått spontant.)

Derfor er det forståelig at man tyr til talemåter som innebærer at man ser en slags

intelligens bak utviklingsprosessen, en innebygd styring av utviklingen. Men gjør man det, river man samtidig ned det logiske og prinsipielle grunnlaget for hele evolusjonshypotesen.

I bunn og grunn blir det en form for tro som gjør at man holder fast ved denne læren – en nærmest “religiøs” tro.

Utviklingslærens brutalitet

Utviklingslæren har store konsekvenser for synet på hva mennesket er, og hvilke normer som gjelder for vår adferd.

For mennesket er ifølge denne læren ikke noe annet enn et tilfeldig produkt av evolusjonen, et slags høyerestående dyr. Og som en og upersonlig naturprosess innebærer evolusjonen det som kalles kampen for tilværelsen, at de sterkeste overlever og de svake bukker under.

Overført på det menneskelige samfunn vil dette – som Nietzsche framholdt – bety at medmenneskelighet og omsorg for de svake blir unaturlig.

Sant nok er det mange som forsøker å unngå slike konsekvenser, for eksempel ved å tale om at mennesket er ansvarlig for sine handlinger. Men da anser man jo mennesket for å være et rasjonelt, tenkende og vurderende vesen. Med andre ord, mennesket har egenskaper som ikke kan utledes av den naturlige utviklingsprosessen.

De som likevel vil benytte utviklingslæren som grunnlag for sin livsfilosofi, må foreta et valg når det gjelder hvilke prinsipper som skal gjelde. Man kan mene at disse er de beste, men utviklingslæren gir jo ingen hjelp til å

Bibelsk Tro sin kassettjeneste

Det ligger nå 3000 taler av blant andre Øivind Andersen, Carl Fr. Wisløff med mange flere av de gamle gode forkynnerne for gratis nedlasting.

Også alle møtene på Skjæveland Misjonshus blir tatt opp og ligger der. De ligger under “Nye taler” og “Talearkiv.”

bedømme hva som er rett av motstridende tanker om dette.

Følgelig ender man opp med å bruke makt (mer enn overbevisning) når det gjelder å få andre til å være med på de prinsipper man har valgt. Marxismen og nazismen er eksempler på den utbytting og undertrykkelse som lett følger i utviklingslærens spor. Den moderne feminisme er et annet eksempel på hvor lett man har for å ty til tvang for å få alle til å følge deres idéer.

Så langt har vi sett på de negative sider av det som i dag er den dominerende naturforståelse i våre moderne samfunn. Som motstykke må vi stanse for den forståelse som ligger i det bibelske skapelsesbudskap.

Mennesket i skaperverket

“Alt har Gud gjort skjønt i sin tid. Også evigheten har han lagt i deres hjerte, men likevel kan mennesket ikke forstå det verk Gud gjør, fra begynnelsen til enden.” (Pred 3,11)

Til forskjell fra evolusjonsfilosofien taler Bibelen om at mennesket har en særstilling i skaperverket.

Begge sider må understrekes:

(1) Mennesket er Guds skapning, en del av skaperverket. Det er ingen “gud“, og har ikke råderett over verden og sitt eget liv uavhengig av Gud.

Den materialistiske evolusjonsfilosofien rommer også her en underlig selvmotsigelse. På den ene siden hevdes det at mennesket bare er velutviklet “dyr“. På den andre siden har man overdrevne tanker om menneskets evne til selv å bestemme sin skjebne – opptre som om det var Gud

Som organisk vesen er det sant at vi mennesker har en hel del til felles med skaperverket for øvrig. Men det er ikke hele saken.

Bibelens første kapittel forteller om skapelsen. Ulike deler av skaperverket skildres. Og det som Gud skapte, karakteriseres som godt (1 Mos 1,10,12 osv). Til

sist skapes mennesket, og plasseres i den verden Gud har skapt. Deretter kalles alt for “*overmåte godt*“ (1 Mos 1,31).

(2) At Gud har gitt mennesket en særstilling i det han har skapt, vises ikke minst ved at mennesket er skapt i “*Guds bilde*“ (1 Mos 1,26-27).

Noe av det som ligger i dette, er:

- Mennesket er skapt til å leve i samfunn med Gud, med tanke på evigheten.
- Mennesket har fått evnen til å kommunisere med ord og å lytte til Guds ord.
- Mennesket har fått evnen til å glede seg i skaperverket.
- Mennesket kan studere skaperverket, men forstår det neppe fullt ut.
- Mennesket har fått ansvar for å forvalte Guds skaperverk.
- Menneskets synd har store konsekvenser ikke bare for mennesket selv, men for verden som helhet.

Den særstilling som mennesket har fått, innebærer altså både spesielle gaver og et spesielt ansvar.

Bibelsk “økologi“

Økologi er et moderne begrep, ikke et bibelsk uttrykk. Når vi likevel bruker dette ordet her, er det for å peke på det perspektiv som Bibelen gir over vårt forhold til naturen og vårt liv i verden, og la det kaste lys over tanker og holdninger som er aktuelle i dag.

Når det gjelder forholdet til skaperverket, møter vi i dag en forunderlig motsetning. På den ene siden ser det ut til kapitalistisk utnyttning blir stadig mer dominerende. Alt dreier seg om å oppnå stadig økende profit, også der hensyn til menneskers velferd eller til naturmiljøet burde ha høyeste prioritet.

På den andre siden har det vokst fram en kraftig naturvernbevegelse, som stundom tar i bruk til og med voldelige midler for å gjøre folk oppmerksomme på det de mener er viktig, og hindre utbytting av naturen.

Det blir stundom påstått at det bibelske bud til mennesket om å legge jorden under seg (1

Mos 1,28) er opphavet til den ensidige utnyttning som ofte fører til at naturen blir rasert. Men dette er en stor misforståelse. For da ser man bort fra alle advarsler som Bibelen kommer med når det gjelder ensidig vekt på rikdom, og det å handle med tanke på egennytte.

Det som Bibelen pålegger mennesket, er forvalteransvar over naturen og den øvrige skapning. En hersker som bare tenker kortsiktig på egen vinning, er en despot og en dårlig hersker. Det samme gjelder menneskets herredømme over skaperverket. Det skal gjøres til beste for andre, med tanke på Guds vilje.

Et godt politisk system legger vekt på at jorden blir dyrket, heter det (Pred 5,8). Jorden skal stelles slik at den ikke ødelegges, men kan produsere mat nok til alle.

Overfor den rasering av naturen som ofte blir foretatt i uforstand eller for kortsiktig profitt, er det klart at det er viktig å legge vekt på vern av naturen. Men også her kommer Bibelen med et korrektiv overfor mye av det som er vanlig tankegang i våre dager.

For i en del tilfeller har miljøvern blitt nærmest en religiøs bevegelse. Man taler som om dyr er viktigere enn mennesker – eller at noen dyr er det, for man plukker gjerne ut enkelte. Man driver kampanjer for enkelte saker, og ser bort fra andre ting som kanskje er minst like ødeleggende, og tar ikke hensyn til om kampanjene ødelegger livsgrunnlaget for mange mennesker.

Men ifølge Bibelen har ikke skaperverket noen egenverdi som gir oss rett til å prioritere det framfor hensyn til mennesker. Da fører det lett til avgudsdyrkelse.

Saken er den at det er to hensyn som gjør det viktig å ta vare på naturen så langt vi kan: Den er vårt livsgrunnlag i verden, og vi har kall fra Gud til å forvalte den rett.

Et kristent syn på disse spørsmålene kan derfor ikke være ensidig, men må være et

balansert syn som har sin rot i Bibelens lære om Guds skaperverk.

Tilbake til undringen!

Ifølge den materialistiske forklaringen finnes det ikke under igjen i verden. Alt skal kunne forklares på naturlig vis, ut fra naturlover.

For en kristen vil det her være et dobbelt forhold som gjelder. Det er sant av vi har lov til å granske Guds skaperverk. Ja, det må ansees som en del av forvalteransvaret. Og Gud har satt naturlover som styrer den verden vi lever i (1 Mos 8,22; 9,13-14; Jer 31,35-36). Fra denne siden sett vil det være naturlig at en som tror på Gud, er minst like skeptisk som de fleste naturvitenskapsmenn til såkalte overnaturlige fenomener som mange i dag liker å være opptatt med.

På den andre siden vet en kristen at det er mye som vitenskapen ikke kan forklare. Livets opphav og mening, for eksempel. Som Bibelen viser oss, kan vi ikke annet enn tro at det er Gud som har skapt alle ting ved sitt ord. Han er den som har gitt oss de forutsetninger vi har som mennesker.

Dermed vitner også skaperverket om at han er underets Gud. Det største underet av alle er at han sendte sin Sønn for å bli vår bror og stedfortreder, vår Frelser (Jes 9,6; 1 Tim 3,16). Videre griper han inn med under når han tar mennesker inn i samfunn med seg, og han leder ofte på forunderlig vis.

Både når det gjelder frelsen og i vår betraktning av skaperverket, blir vi stående igjen med undring over Guds gjerninger. Ikke så at vi uten videre skal gripe til det overnaturlige som forklaring på alle merkelige ting. Guds under er ikke som overtroens “under”, som har sin interesse i å søke det “uforklarlige” i seg selv. Gud handler – og gjør under – i samsvar med sitt ord. Vi skal få stole på at han griper inn på den måten som han ser er best.

Det er troen på Gud og det personlige

NB! Husk å melde adresseforandring når du flytter!

samfunn med ham gjennom Jesus Kristus som er hovedsaken for en kristen. Det er ikke undergjæringer i seg selv som er viktige for en troende, men forvissningen om at vi kjenner en Gud som står over alle ting.

Derfor skulle vi også glede oss i alle de forunderlige ting som er gitt oss i hans skaperverk – også i utforskningen av naturlovene. Da

ville dette bli en ny rikdom for oss.

Og undring over storheten i Guds skaperverk og ikke minst over hvordan Gud er, skulle samtidig gjøre oss ydmyke i den kallsoppgave som er gitt oss i verden.

(Fra "Bibelsk Tro" nr.6 1999) □

En gråtende profet

AV NILS DYBDAL-HOLTRE

Her har vi en skildring av Jeremias' tid, ca. 612 f. Kr. Det er før fangenskapet begynte i Babel år 586 (Jfr. 52). Profeten skulle stille seg i porten til templet, kap. 7, 1-2. Der var det ofte folk. Og det var inngangen til Herrens hus der Guds ord skulle stå i sentrum.

Her skulle profeten nå rope ut til folket. De måtte høre det, for han hadde et viktig budskap. Profeten var ikke en levebrøds-predikant. Her var hovedbudskapet tilstanden i folket på den tid. Han skulle fortelle dem hvordan det egentlig stod til sett med Guds øyne. Poenget var selvsagt ikke å anklage folk og lede, men for å vise dem at de behøvde frelse. Den som ikke er syk, går heller ikke til lege.

I dag er det også nødvendig å vise folket at de er syndere for Gud. Situasjonen i vårt eget folk er ikke god etter Guds vilje. Og det blir lite fornyelse om vi ikke innser at noe er galt.

Derfor er det til vårt beste at vi ser vår egen synd og ufullkommenhet. Da blir det mer om å gjøre å gå til Gud med alt.

Mon ikke situasjonen på Jeremias tid også er en kraftig analyse av oss selv og vår tid? Hva var det profeten så i folket som han nå forkynte for dem?

1. Frafall, v. 5.

Han sier det så sterkt at folket i Jerusalem er falt fra med "et evig frafall". Han mener Guds folk, Israel. Og det er ikke et teoretisk frafall, men konkret svikt og mangel på lydighet mot Guds bud. Vi skal se på flere ingredienser i dette frafallet nedenfor. Men vi må straks rette blikket mot Bibelens ord om den siste tid og mot vår egen tid.

Paulus sier at frafallet må først komme, 2 Tess 2.3. Sett fra en side er det altså unyttig å kjempe mot frafallet. Den åndelige naturlov

INDIA-HJELP TIL BETELFORSAMLINGENE

Kan noen hjelpe oss med en skole og et hospital i Anantagiri-jungelen? 1200 analfabete barn, 40 stammer.

Takk for gave på vipps 712003, bank 3030.38.96194, send til: Jungel Aid BA India.

Ingrid/Steinar Handeland, Heradavn. 484, 4462 Hovsherad.

sier at det kommer til å skje. Vi kan vente at det blir frafall i den siste tid.

Jesus sier at mange falske profeter skal oppstå og mange skal fare vill. Matt 24,11. Det er altså mennesker som blir redskaper til frafallet. De lar seg bruke til å forkynne et falskt budskap om frelse. Og vi taler her om et religiøst frafall. Troen på Jesus og Gud til frelse for sjelen får mindre betydning. De fleste blir opptatt av de ytre forhold.

Nå får kristendom og religion et nytt navn: Det kalles kultur og kunst. Det er en av farene i kirke og bedehus. Det spesifikt kristne blir tonet ned fordi folk tar lett anstøt av det. De vil ikke høre om synd og frelse og evighet. Men de kan gjerne samles om konserter, utstillinger, jubileer og hyggestunder. I seg selv er det ikke noe galt i det, men det blir galt når det blir erstatning for forkynnelse av synd og nåde.

Vi ser tendenser i folkelivet, skole, kirke og moral. *“I Jerusalem”* sa profeten. Det var nærmiljøet og der helligdommen var. Faren for frafall er altså alle steder, for Den Onde er interessert i hver eneste en på jorden.

2. Ingen anger, v. 6.

Jeg lyttet, står det. Og hva hørte de? Nei, ingen beklaget sine gjerninger eller erkjente at de hadde feilet. Hovedtanken er at de var trygge på at de levde rett. Ingen angrer sin ondskap, står det skrevet. De bare stormer fram i det samme spor. Hva har jeg gjort? Spør de. Svaret er åpenbart for dem selv: Bare det som er rett.

Et svakt syn på synd er tegn på frafall. Da tillater man åpen synd, og det er ikke skam å synde, fordi det er blitt naturlig, v. 12. Det blir som i S. Hoels bok: Syndere i sommervil. Da er typisk at man bortforklarer synden og sier om nesten alle ting: Det er ikke synd. Det kan ikke være noe galt i det. Og da har vi jo ingen ting å angre.

Konkrete synder som de kristne skammet seg ved før, blir mer og mer vanlig og dermed akseptert. Hovedslagordet blir gjerne: Alle andre gjør det, og da må det være rett. Folkemeningen blir som en standard for folk flest.

2 Tes 2,7 taler om *“lovløshetens hemmelighet”*. Ikke alle forstår den. Derfor er den en hemmelighet. En del av den er trolig at det ulovlige innføres litt etter litt slik at mange ikke oppdager forandringen. Det har vi sett i lovverket. Lovløsheten har også en viss smitteeffekt ved at folk gjør det som koster minst. Lovløsheten betyr at folket ikke bryr seg om lovene, men gjør det de selv mener er best og rett for dem. Da er det klart at egoismen blir en viktig del i livet. Alt dreier seg om oss selv.

Ånden sier med tydelige ord at mange skal falle fra troen, sier Paulus i 1 Tim 4,1. Og Heb 12,25 advarer og formaner alvorlig slik: Se til at dere ikke avviser ham som taler. Ellers vil dommen ramme også oss. Vårt land behøver å gjøre bot, både den enkelte og folket samlet. Døperen Johannes har et viktig budskap til oss også nå: *“Vend om, for himmelriket er kommet nær”*. Matt 3,2-10.

3. Folket kjenner ikke Guds ord, v. 7 og 9.

Her gjelder det særlig de som kaller seg Guds folk. Vi skal ikke vente at hedninger og verden skal kjenne Guds vilje. De som bærer Guds navn, skal kjenne det. Det er selvfølgelig. Men profeten klager over at de gjør ikke det. Og lite kunnskap om Guds ord fører lett til frafall. Da har ikke folk noen referanse å vise til, det er ikke noe som holder igjen.

Nå ser vi at Bibelen er gått *“av mote”* i den betydning at den blir ikke lest og ikke tatt hensyn til i debatter eller innlegg om aktuelle spørsmål.

Før var det en kamp å være en kristen. Synden i dem og omkring var en plage som de måtte kjempe imot. Derfor behøvde de kraft i den daglige strid, og det fant de i Guds ord. Det var mat for sjelen, Matt 4,4.

Folk flest var nøye med livet, og derfor behøvde de veiledning og måtte lese i Bibelen for å finne det. I møte med Bibelens ord, forstår vi at vi kommer til kort og er skyldige for Gud. Uten Bibelens rettesnor, lever folk etter som de vil og søker *“vinning”*, v. 10. I Jer 18,12 er et ord som viser innstillingen i alle frafall: *“Våre*

egne tanker vil vi følge, og enhver av oss vil følge sitt onde, harde hjerte.“

Er det da underlig at synden florerer. Lite bibellesning er en ulykke. Og det er en katastrofe for folket når de nekter å gjøre det Ordet sier. Jes. 34, 16 sier: *“Se etter i Herrens bok og les!”* Det er rike stunder for en kristen, og redningen for folket.

4. Feil forkynnelse, v. 11.

En viktig del av frafallet er feil forkynnelse og gal sjelesorg. Her sier profeten: *“De leger mitt folks skade på lettferdig vis, idet de sier: Fred, fred! Og det er ingen fred.”* De er klar over at noe er galt, folket har en skade. Men de finner feil medisin.

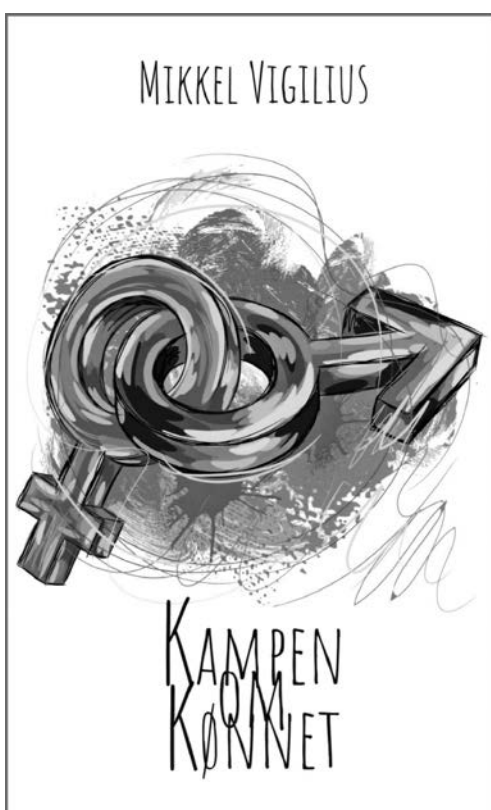
Dette var Guds dom over profeter og prester på den tid. De talte feil om Gud. De ville gjøre det lettere å få det rett med Herren enn slik Gud

selv ville gjøre det. “På lettferdig vis“ er å gå utenom oppgjøret med Gud. For folkets skade er synden. Der finnes bare en legedom: frelse ved syndenes forlatelse i Jesu blod. Du får aldri sjelefred på en annen måte.

Veien til himmelen er enkel, men den er smal. Du kan ikke si til et menneske som er i nød: Bare glem det onde, så har du fred. Det er like feil som å si til en syk: Du er ikke syk. Veien er å erkjenne sin synd ved dens rette navn, bekjenne den for Gud og tro det Ordet sier om Jesus. Han er frelser. Hans blod er gitt for sin synd, og ved å tro på det blir du frelst. Jfr. Jes 53 og Joh 1,29.

5. Resultatet, v. 20.

Vi er ikke frelst! Det er resultatet av en feil forkynnelse og sjelesorg. Høsten er til ende, fruktene skal bæres i hus. Det er endens tid,

“Til mann og kvinne skapte ham dem.”
(1 Mos 1,27)

I vår tid blir særlig den bibelske lære om de to kjønn angrepet.

Der er ikke bare to kjønn sies det, men mange, og vi kan fritt velge å veksle mellom de mange muligheter.

Våre barn skal ikke lære at de har et bestemt kjønn. De skal lære at de fritt kan velge kjønn. Transkjønnede skal støttes når de velger at annet kjønn enn det kroppen tilsier.

Hvordan skal vi som kristne forholde oss til disse tanker?

Boka “Kampen om kjønn” belyser denne nye kjønnsideologien fra et bibelsk, biologisk og sjelesørgisk perspektiv.

Målet er å gi hjelp til å glede seg over Bibelens lære om de to kjønn.

Cand. theol. Mikkel Vigilius, som er lærer ved LMs Høyskole, er forfatter av heftet.

Boka koster kr 130 + porto.

Se bestillingsinfo nederst på s. 31.

og vinterens kalde dom kommer. Noen må da høre: Vik fra meg dere som gjorde urett. Det er de som fikk en lettvindt forkynnelse. Bare de som tar imot Jesus som sin frelser, blir da hentet hjem til Guds himmel. Er det deg?

Jeg har en beklemmende følelse av at vi behøver en ny Jeremia. Det er en som våger å si til vårt eget folk: Uten Jesus er du evig fortapt. Det er en som gråter over nøden i

vårt folk, som sørger og er sønderknust under folkets byrde.

– Skal vi be om en ny tid i landet? Det vil koste mye, også for oss som tror på ham. Er vi villige til det?

(Fra bloggen “Tidenstegn“. Med tillatelse fra forfatter) □

Sanne og falske profeter

AV KONRAD FJELL

Mandag 25. og tirsdag 26. september har det blitt viet noe spalteplass i Dagen knyttet til begrepet “kall“, og da særlig med tanke på kall til tjeneste i Guds menighet.

Det å forholde seg til et indre og ytre kall, er noe av det som har blitt tematisert. Dette er noe jeg tror mange med en tjeneste i Guds menighet vil kjenne seg igjen i. En opplever på en eller annen måte et indre kall, og etter hvert bekreftes dette gjennom et ytre kall fra enkelt-personer, menighet, organisasjon, kirkesamfunn el.l. Noen ganger kan rekkefølgen også være motsatt.

I åndelige krisetider opplever også noen kallet direkte fra Gud uten at det bekreftes av et ytre kall (f.eks. profeten Jeremia og Hans Nielsen Hauge).

Et viktig prinsipielt spørsmål som her reiser seg, er forholdet mellom indre/ytre kall og Guds kall. En side av dette, er at et menneske både kan kjenne et indre kall og få et ytre kall, uten å være kalt av Gud.

Jeg vet av personlig erfaring at dette spørsmål kan utløse personlig kamp. Det å kjempe med kallet innebærer nettopp å få klarhet i dette forholdet: Er det indre kall jeg kjenner på et kall fra Herren, eller er det bare mine egne tanker og min egen trang/lyst?

Og videre: Er det ytre kall jeg har fått, noe jeg kan ta som en stadfestelse på at også Herren

har kalt meg? Dette er spørsmål jeg tror en ikke bør gjøre seg fort ferdig med. En kan trenge veiledning og hjelp fra modne og åndelige kristne til å komme til rette med dette. Ikke minst må en i oppriktig sannhet over en åpen bibel be Herren selv om konkret svar og hjelp. Det vil han gi til dem som i oppriktig sannhet søker ham. Også her kan en få hvile i ordene i Matt 7,7–8.

Ikke minst hører det med til kallet i en ytre, betrodd stilling som hyrde for menigheten, predikant, prest, pastor o.l., at en får visshet om at det kall en opplever kommer fra Herren selv. Det står i Jak 3,1: *“Mine brødre! Ikke mange av dere må bli lærere! For vi vet at vi skal få desto strengere dom.”*

En bør kjenne en hellig frykt for å bidra til at noen av Guds barn forføres. Herren Jesus selv uttaler dypt alvorlige ord om dem som villeder hans barn: *“Men den som forfører én av disse små som tror på meg, for ham var det bedre om en kvernstein ble hengt om halsen på ham og han ble senket i havets dyp“* (Matt 18,6).

Mange som trodde de sto i en tjeneste de var kalt av fra Herren, skal på dommens dag bli avvist av Jesus med disse ord: *“Mange skal si til meg på den dagen: Herre, Herre! Har vi ikke profetert i ditt navn, drevet ut onde ånder i ditt navn, og gjort mange kraftige gjerninger i ditt navn? Men da skal jeg åpent si til dem: Jeg*

har aldri kjent dere. Vik bort fra meg, dere som gjorde urett!” (Matt 7,22-23).

En kan selv ha trodd at en sto i en tjeneste for Herren, vært kalt av ham, utrustet av ham osv., men i virkeligheten ikke være kalt av Herren. Slike opplevelser trenger dermed ikke engang å være et vitnesbyrd om at en er et Guds barn.

Det er ikke mulig å tale om dette, uten også å berøre dette med kvinnelige prester. Det har vært viet betydelig spalteplass i Dagen de siste årene til røster som sår tvil og forvirring rundt dette med kvinnelige prester. Det er en dagklar sannhet i Bibelen, for den som vil bøye seg for sannheten vel å merke, at en kvinne ikke kan ha hyrde- og læreansvar i Guds menighet (jf. 1 Tim 2,11ff; Tit 1,6ff; 1 Kor 11,3ff).

En kvinne som mener seg å ha kall til ha hyrde- og læreansvar i menigheten har ikke kall fra Gud. Dette er Guds ord! Det er ikke et menneskes forsøk på å sette seg til dommer over andres kall.

Profeten Jeremia levde i en av de største frafallperioder i Israels historie. Slik så det ikke nødvendigvis ut fra “kirkelig hold” den gangen. Det manglet nemlig ikke på Herrens profeter som sto i tjeneste ved det sekulariserte og verdsliggjorte hoffet til ugudelige konger som Akab og Manasse.

De profeterte i Herrens navn, og siterte Guds ord fra sine talerstoler. De sto under myndighetenes velsignelse, og nøt respekt av folket. Men disse menn var ikke kalt av Gud, og de villedet og forførte folket til frafall fra Gud og bidro direkte til at Guds dom ble nedkalt over folket.

Herren sier gjennom Jeremia: *“Jeg har ikke sendt profetene, likevel løp de. Jeg har ikke talt til dem, likevel profeterte de. Hadde de stått i mitt fortrolige råd, ville de la mitt folk høre mine ord og føre dem tilbake fra deres onde vei og fra deres onde gjerninger”* (Jer 23,21-22).

Et våkent Guds- folk bør i dag lese sin bibel og holde seg nøye til Guds ord. Vi lever i en tid som er preget av forførelser. Selvfølgelig innebærer disse forførelser at det er mange som står fram og mener seg å komme i Guds navn og være kalt av ham, uten å være det. Selvfølgelig. Jesus advarer meget klart mot dette.

Når Dagen fronter en kvinnelig prest til å tale om Guds kall, er dette et bidrag i forvirringen og forførelsen. En tindrende klar redegjørelse ut fra Guds ord kan bøte på dette.

(Gjengis med tillatelse fra forfatter) □

“DA GUD GREP INN”

“18 personer forteller sine vitnesbyrd”

En bok av Ove Eikje

Boka koster kr 100 + porto.

Se annen kontaktinfo bakerst i bladet (s 31).

Misjonen og Jesu gjenkomst

AV ERIK HØIBY

“Og dette evangeliet om riket skal bli forkynt over hele jorden til et vitnesbyrd for alle folkeslag, og så skal enden komme“ Matt 24,14. Professor Ole Hallesby har kalt Jesu gjenkomst “Sentrum i det kristne håp“, fordi man her berører det dypeste og fineste i de troendes forventning. Sagt i bibelsk billedspråk: Det er bruden som venter på sin brudgom. Nå er det blitt sagt at Jesu gjenkomst (Kristi andre komme) skal være nevnt 260 ganger i Det Gamle Testamentet og 319 ganger i Det Nye Testamentet. Med unntakelse av Galaterbrevet og brevet til Filemon er Jesu gjenkomst nevnt i hver eneste bok i Det Nye Testamentet. Mens apostelen Paulus for eksempel omtaler dåpen 13 ganger, berører han Jesu gjenkomst ikke mindre enn 50 ganger. Budskapet om Jesu gjenkomst mottok de første kristne med glede, derfor hadde det en annen klang, en egen friskhet blant Jesu venner i aposteltida enn hva tilfellet er i dag. Spør vi etter årsaken til avskallingen av endetidsforkynnelsen, finner jeg flere svar, og skal nevne to:

For det første finner vi blant prester og forkynnere en tendens både av likegyldighet og fortielse hva endetidsforkynnelse angår. Vi møter presten som aldri har hatt tid til å studere Jesu gjenkomst på fakultetet, og vi møter predikanter som vil hevde at de ingen nådegaver har til å forkynne de siste tider. “Det overlater jeg til spesialistene“, var det en som uttalte. Så opplever man på stormøter at Jesu gjenkomst sjelden blir forkynt. Det passer liksom ikke inn i åndsstrømmingene i dag.

Den motsatte ytterlighet av endetidsforkynnelse finner vi i svermeriet, hvor det er så typisk både å tidfeste begivenheten og å bruke den som et skremmeskudd. Eller man vekker sensasjon ved å lage seg et endetidsskjema, en slags rundetabell over “når og hvorledes Jesus kommer“. I 2 Peter 3,4 advarer Peter mot like-

gyldig skepsis og i 2. Tess 2,2 retter Paulus en advarende pekefinger mot all svermerisk ånd.

Hvilket siktemål har så endetidsforkynnelsen?

Hensikten med den er ikke i første rekke å påpeke politiske begivenheter, men å holde Jesu venner våkne.

Dernest har den det siktemål å fylle Kristi venner med glede og trøst. For et hvert Guds barn burde budskapet om Jesu gjenkomst være til trøst og inderlig oppmuntring (se Luk. 21,28; 1 Tess 4,18 og Åp. 19,7 !). “La oss glede oss og juble og gi ham æren. Tiden er kommet for Lammets bryllup. Hans brud har gjort seg rede“, eller for å sitere 1 Joh 3,2. “Mine kjære, nå er vi Guds barn og det er ennå ikke åpenbart hva vi skal bli. Vi vet at når Han åpenbares, da skal vi bli ham like, for vi skal se ham som han er“.

Når Jesus kommer igjen, henter han oss ikke til begravelse, men til fest, ja, til bryllup.

“Vi må ferdige stå,
brudedrakten ha på
og med olje i lampe og kar
Snart så lyder det bud,
Du skal møte din Gud
Du skal se Ham som sonoffer var“.

Ja, slik synger lesarpredikanten fra Flåbygd, Ole Brattekaas.

Og endelig, for det tredje, har endetidsforkynnelsen det mål å skape forventning. Et urovekkende trekk i dagens åndelige situasjon er mangelsyke på forventning. Mange har i dag ikke noen plass for Jesu gjenkomst i sin tro. Herren-kommer-ropet lyder for svakt. Vi lever på en av-esjatologisert kristendom. I den siste tid før Jesus kommer igjen, synes forkynnelsen ikke å ha maktet å holde forventningen i live. Det

står i ligningen om de 10 jomfruer i Matt 25 at "de sovnet alle". I lys av denne lignelsens dype alvor, spør jeg med rette. Var forkynnelsen av Kristi gjenkomst forstummet? Eller var den blitt så uklart at man ikke lenger la vekt på den? Jeg bare spør. Jeg vet ikke. Et annet spørsmål som også er kommet til meg er dette alvorlige. "Mon det er oss som er Herrens vitner i den tid da det står at de sovnet alle"? Er det det, så sier jeg: Gud forbarme seg over oss. De sovnet alle fordi at de som skulle holde dem våkne, selv hadde sovnet. Jeg tror nok at jeg uten overdrivelse kan si at vi som forkynnere i dag, ikke har maktet forkynnelsen av Kristi komme. Vi har underslått hele denne del av åpenbaringsordet for våre tilhørere. Derfor har vi skyld overfor dem som hører på oss at forventningen er så liten. For det som ikke blir forkynt blir dødt. Ved forkynnelsen av Jesu gjenkomst må alt som smaker av sensasjon bannlyses. Vi må bort fra det interessante og spekulative. Menneskefantasier og eventyrdømmer må lukes vekk. Vi skal ikke forkynne: Nå kommer Jesus, derfor må dere være rede. Nei, i stedet skal vi forkynne som i Matt 24,42: "Våk derfor, for dere vet ikke hva dag deres Herre kommer". Vi må ikke begrense forkynnelsen av Kristi komme bare til særskilte foredrag og emner. Tvert i mot gjelder det å få denne del av åpenbaringsordet med i vår evangelieforkynnelse. "Det er repet som vi skal binde hele lasset med", sier Pontoppidan. Med Krist komme begynner et helt nytt avsnitt av Guds rike. Hans komme betyr Guds rike i herlighet - i fullkommenhet. Hva det bærer i seg, er vel ikke gitt noe menneske å utsi. Men troen på det som står skrevet lar oss ane noe usigelig stort og herlig som venter oss i framtida.

Om vi skal behandle Bibelens endetidsstoff med varsomhet og nøkternhet, må det ikke forties at Guds Ord har gitt oss visse tegn på at Jesu gjenkomst er nært forestående. "Frelsen er oss nærmere nå enn da vi kom til troen", skriver apostelen i Rom 13,11.

De negative tegn

På den ene side har vi de negative tegn og endetidssymptomer som Jesus peker på i Matt 24 og Luk. 21.

Tegn i natur og folkehav, angst og forvirring, krig, revolusjon og lovløshet, forfølgelse og trengsel, falske profeter og messiasser, Antikrist og den falske profet.

Ja, vår tidsalder er preget av onde åndsmakter. I følge Skriften kan vi ikke vente noe godt av denne verden, da det falne menneske har forsøpelt den. Grunntonen i verden er motstand mot Gud. Tiden vi lever i er de siste tider. Til tross for lettelse i Øst-Europa er verden verden.

I Åp. 13.1-7 taler Bibelen om Antikrist og hans inntreden på verdensarenaen. Den verdslige statsmakt vil tilrive seg makten over jorden og et ugudelig despoti skal herske over menneskene. I Åp. 13,11 ser Johannes "et annet dyr". Verdensherskerens propaganda-minister. Dyret tillater ikke avvik, den antikristelige parole i endetida går ut på å tenke i tråd med Dyret. "Humanitet uten divinitet er bestialitet", sier dr. theol. David Hedegård. Mennesket uten Gud er dyrisk. I Åp. 17,1-8 møter vi bildet av skjøgen. Enkelte har ment at skjøgen er verdensbyen Rom. Men de gamle bibelfortolkerne, samt Luther selv, taler om skjøgen som et bilde på den falske kirke og den frafalne kristenhet. Johannes ser i ånden skjøgen. Luther taler om den falske og den sanne kirke. Den falske kirke har som mål i endetida å forfølge sannheten. Med sine prester, biskoper og forkynnere forkynner den falske kirke galt. Derfor "må vi prøve åndene om de er av Gud. "Tro ikke en hver ånd", sier Johs. i 1 Joh 4,1-6. Vi lever i en tid hvor alt på overflaten synes bra, hvor toleranse og glattbarberingsteologi er på fremmarsj. Derfor må vi be fram nådegaven i mellom oss til å prøve ånder, slik at vi gjennom den kan skille klart mellom det som er falskt og det som er ekte. Men fremfor alt, enkeltvis gjelder det å prøve det som blir forkynt på Skriften selv. Det får være nok om de negative tegn i tida. Typisk for dem er at de blir tydeligere og tydeligere.

De positive tegn

Men vi har: Gud være takk også de positive tegn på endens tid, og her er misjonen det aller tydeligste. Legg merke til at i temaet vårt for bibeltimen i dag stod ordet "misjon" i bestemt form. Det forteller oss at i dette ord ligger hele evangeliets sprengkraft, for gjennom evangeliet sprer budskapet om Jesus seg som ild i tørt gress. I Matt 19,28 taler Jesus om "verdensgjenfødselen". I Åp. 6,2 tales det i bilder om rytteren på den hvite hest som hadde en bue, og det ble gitt ham en krone, og han dro ut med seier og for å seire. I billedspråk et bilde på evangeliet, dets ringvirkninger og misjonens seiersgang i verden.

Misjon er altså nødvendig for at Jesu gjenkomst skal skje. Guds menighet skal ikke bare vente på Jesu gjenkomst, men fremskynde Dagen (2 Pet 3,12). Før Jesus kommer skal en levning av Israelfolket omvende seg og hedningenes fylde samles inn, heter det i Rom 11,25-26.

I følge Guds Ord er Israels forherdelse midlertidig. I følge Sakarja 12,10 vil vekkelsens tider komme over dette landet i endens tid. I Apgj. 15,14 taler Bibelen om at "Gud gjennom sine vitner besøker sitt folk og gjennom sitt folk tar han ut et spesielt folk for sitt navn", og det er bruden. Evangeliet om riket skal forkynnes for alle folkeslag, sier Jesus i Matt 24,14. Forlikelsens ord (2 Kor 5,18) må ut til den fortapte verden før Jesus kommer. "*Gå ut i all verden og gjør alle folkeslag til mine disipler*", er Jesu kallsordre (Matt 28,16).

Vi er ikke bare kalt til egen frelse. Heller er vi ikke kalt bare til å vente, nei gjennom indre- og ytre misjon skal vi fremskynde dagen og budskapet om at Jesus kommer. I Joh 4,35 taler Jesus om den store høst og de hvite marker. Innhøstningstiden er modningstidens slutt. En vidunderlig tid. Man bærer inn de modne kornband. Frukttrærne står bugnende under fruktbyrden. Løvtrær i høstens vidunderlige farger omkranser jordteigene. Det er dette Jesus har for øye når han taler om den store høst og de hvite marker og han ber sine venner om å løfte sine øyne og se. Mange ting tyder på at det går mot den store høst, mot denne verdens avslutning,

da kommer Jesus i herlighet. Vi har merket noe av dette fra ulike deler av verden og vi merker vel noe av det samme her hjemme. Det bærer mot innhøsting. Forløsningen stunder til, Jesus kommer, sommeren er nær. Rett dere opp og løft hodet (Luk 21,28).

"Når fikentreet skyter blad
jeg er så glad
da vet jeg det blir sommer.
Når himmelrikets blomster gror,
for visst jeg tror Guds rike snart kommer.
Hans brud jeg er, Hans ring jeg bær.
Har lampen tent og hjertet vendt
Til ham, all verdens dommer".

Det andre positive tegn i endetida er Jesu Kristi brud

Flokken av Jesu venner som holder ut til Jesus kommer. Da Johannes i ånden (Åp 21,9) fikk se Lammets hustru, bruden evig frelst og berget, utbrøt han: HALLELUJA.

"Her gikk de under stor forakt,
men se dem nu i deres prakt,
for tronen stå, med kronen på,
i himlens prestedrakt".

Til slutt

Når Jesus kommer, setter han selv sluttstreken på verdensdramaet. Likevel taler apostelen i Rom 8,23 om "*å lengte etter vårt barnekår, vårt legemes forløsning*". Hva mener Paulus med dette når han i samme kapittel har sagt at vi er Guds barn? Min gamle bibelskolelærer Thorleif Fink har brukt et bilde som er så treffende:

"Høyt oppe i fjellet, utilgjengelig for mennesker, sitter en kongeørn i ensom majestet. Den sitter på kanten av redet sitt og speider ut over sitt uendelige rike. Her er ingen grenser, ingen stengsler. Den har alt under seg. I redet ligger et egg. Det er ørnens eget. Den har selv lagt det. I dette egget er det liv. Det er liv av ørnens liv. Det er en ørn i dens første begynnelse. Denne lille skapningen har ikke mye til felles med den voksne ørnen. Og allikevel i

denne spede begynnelse er det muligheter til en dag å bli det som den voksne er. Den lille ungen der inne har både nebb, vinger og ben. Men i den verden den nå lever kan den ikke gjøre seg bruk av noe av det. Den kan ikke løste hodet eller åpne nebbet. Den kan ikke bevege vingene eller stå på bena. Men en dag så skjer det en katastrofe, nei ikke katastrofe, men en forløsning. Eggeskallet slår sprekker. Den gamle verden går i stykker. Ørnungen er med ett kommet inn i en helt ny verden. En verden hvor den begynner å leve på en helt annen måte enn før. De kan bevege hodet, åpne nebbet, løfte vingene og stå på egne ben. Den er kommet inn i den verden hvor den voksne ørn lever. Alt er blitt nytt. Det den ser og opplever er nytt. Det er intet som lenger

skiller og stenger, de er hos hverandre. De ser hverandre og er lik hverandre“.

Guds rike i fullkommenhet er å bli lik ham vi trodde på her. Det er vårt håp og vår forventning, å få være hos Jesus for evig og for alltid.

“Da er jeg frelst, da er jeg fri,
da har jeg vunnet fram,
da er min strid med ett forbi,
da er jeg i mitt hjem.
Det hjem min frelser lovet har,
Hver den som korset med ham bar.
Guds paradys, vårt rette hjem,
Det ny Jerusalem“.
Amen.

Klageropet over Sodoma

AV HANS ERIK NISSEN

Sodoma var en hedensk by. Synden i byen fremkalte et klagerop over den. Fra byen lød et rop mot himmelen, og Gud steg ned for å se om det virkelig var så ille som det hørtes ut etter klageropet. Det besøket betydde byens ødeleggelse og undergang.

Det nye Sodoma

Med smerte ser vi synden triumfere i vårt gamle kristne fedreland. Vi må spørre: Hvorfor skal Danmark være et foregangsland når det dreier seg om å legalisere synden?

Vi står nå der, hvor folkeflertallet fjerner synden ved å gjøre den lovlig. Samtidig er vi medlemmer av en kirke, hvor ledende krefter ønsker å uttrykke deres enighet med statsmakten ved en eller annen form for velsignelse.

Løpe linjen ut?

Er ikke løpet kjørt for vårt folk? Er vi ikke kommet så langt ut, at det ikke lenger er noe håp om redning? Kan vi gjøre annet enn å vente på Sodomas skjebne?

Vi skal ikke gi forhastede svar. Først og fremst skal vi vokte oss for å tenke menneskelig. Guds langmodighet er større enn menneskenes.

Hadde det vært 10 rettferdige i Sodoma, var det gått annerledes med byen. Om den besto eller ble ødelagt var ikke et spørsmål om lovendringer. For ti rettferdiges skyld ville Gud ha skånet den. Hadde Lot sagt det i byens port, hadde man møtt ham med latter og betraktet ham som en tåpe. Guds visdom er dårskap i menneskers øyne.

Hvem kan si, at Gud ikke vil handle på tilsvarende måte overfor oss? Hvor har Gud i sin barmhjertighet tålt mye hån fra den skapning, som skylder Ham alt!

Der, hvor Satans trone står

Det er vanskelig for en kristen å leve i et gudløst samfunn. Det var det for Lot, og det er det for deg og meg.

Vi smittes så lett. Våre omgivelers tankegang og levevis setter sitt preg på oss. Det skjer umerkelig. Litt etter litt endres syn og holdning.

Det var Lots lykke, at han var rettferdiggjort av tro på Ham, som skulle komme. Derfor var han rettferdig, selv om den nære kontakt med de gudløse tærte på kraft og frimodighet, så at han i nødens stund ikke så annen utvei enn å prisgi sine døtre til synd og elendighet.

Hvor er faren stor også for oss! Dag etter dag taler mennesker til oss ut fra et annet livssyn enn det kristne. Det de sier, stemmer med vår naturlige tankegang, som er merket av syndefallets altgjennomtrengende gift. Derfor står vi i stadig fare for å bli enige med verden. Det er i virkeligheten kun en alvorlig og stadig omgang med Guds Ord, som kan bevare oss.

I byens port

Lot hadde sete i byens port. Slik har vi også i dag noen i vårt folketing, som sier nei til lover som åpner for synden og dens følger. Dem bør vi være takknemlige for. De utgjør langt fra noe flertall, likevel er det ikke uten betydning at det er noen som løfter banneret i troskap mot Herren og Hans ord.

La oss be om at Herren vil bevare både dem og oss på sannhetens rene grunn. Samtidig må vi takke for, at Herren vet hvor vi bor. Han

kjenner våre forhold, og som vår dag er skal vår styrke være. Han vil sørge for sine.

Tap ikke motet!

I en tid som vår ligger motløsheten snublende nær. Den er farlig. Kvelende legger den seg over all glede og trosfrimodighet. Motløsheten får bønner til å forstumme. Nytter det å be? Hvor mange har ikke bedt om at gudløsheten måtte stanse sin fremmarsj, men hva er skjedd? Det er som om vi står overfor en veldig flodbølge, som river nesten alt og alle med seg.

Likevel: Tap ikke motet! Be Herren om å bevare de rettferdige og øke deres antall. Tenk på hvor stor plass Jesu disipler inntar i hans yppersteprestlige bønn. Ta lære av Jesus og be for saltet i vårt folk. Det har ikke mistet sin kraft. Midt i en mørk og forvirret tid skinner de rettferdige som himmellys i verden. Kanskje ser den det ikke, men Gud kjenner sine. Kanskje vil Herren i sin barmhjertighet gi oss enda en nådetid.

(Artikkelen er tidligere printet i nr. 5-2007) □

Antisemittismen lever i beste velgående

AV PER HAAKONSEN

Ola nordmann er ingen israelfvenn. Det har han sant å si aldri vært. Det er veldig tydelig i disse dager. Over hele landet marsjerer tusenvis av mennesker til fordel for palestinerne. Israel fører en legitim forsvarskrig, men Ola nordmann velger å vise sin avsky. Regjeringen gir sitt besyv med. Det har innkalt alle Israels fiender / araberstatene til møte i Oslo. Men Israel og Israels støttespillere er ikke invitert.

Ikke noe land i Europa har kritisert Israel så sterkt som Norge. Det har den israelske

ambassadør pekt på. Men regjeringen vil ikke vite av noe kritikk. Den ønsker bare å tale tydelig, sier den.

Norske medier med NRK i spissen har både en ensidig og usaklig dekning. Det er ingen som ønsker å dekke konflikten ut fra Israels ståsted. NRK vokter seg vel for innslag som kan vekke sympati med jødene. Mediene er 100 % på arabernes side. Israels problem er bare en parentes.

Den norske holdning er så påfallende at en må lure på hva som ligger bak? Det er

ikke vanskelig å se: Det er antisemittisme / jødehatet som går igjen. Det heter at alle land har rett til å forsvare seg. Men når det kommer til jødene, er det klare grenser for hva de kan tillate seg. At jødene viser styrke, utfordrer vår tålegrense.

Gallup viser at for hver nordmann som forsvarer Israel er det fire som tar parti for palestinerne. Dette samsvarer godt med Holocaustsenterets undersøkelser som viser at ca. 1/3 av den norske befolkning mener at jødene behandler palestinerne på samme måte som nazistene behandlet jødene under siste verdenskrig.

Hvis vi trekker trådene litt tilbake i tid kan vi minne om Jostein Gaarders famøse artikkel i Aftenposten i 2006. Der omtaler han Israel i sterke antisemittiske vendinger. Men gallup viste i etterkant at hele 46 % av de spurte var enig med Jostein Gaarder, herunder store deler av den norske kultureliten.

Jostein Gaarders artikkel vakte oppsikt også internasjonalt. Den danske avisen Jyllandsposten mente at Gaarders kronikk føyde seg naturlig inn i den norske antisemittiske tradisjon. Det var en del av vår nasjonale kulturarv å være jødefiendtlig. Dette er hårde ord, men det er vanskelig å være uenig.

Trekker vi trådene enda lenger tilbake i tid, så mente vi allerede i 1814 at det var best

å stenge alle jødene ute fra kongerike. Det ble nedfelt i Grunnloven. Intet mindre. Og det var på et tidspunkt hvor jødene fikk like rettigheter i resten av Europa. Men Norge valgte altså å gå motsatte vei.

Vi kan også minne om vår holdning til jødene under 2. verdenskrig. Norge mistet halvparten av sine jøder. Danmark berget nesten alle sine.

Det forstemmende er at den norske motstandsbevegelsen og kirken ble advart allerede i mars 1942 om den forestående jødeforfølgelsen. Altså et halvt år før det faktisk skjedde. Men hverken motstandsbevegelsen eller kirken reagerte. Jødene var ikke deres problem. Jødene var ikke en av oss. De var ikke noe av det vi skulle forsvare her i landet. Tvert om, norsk politi var meget hjelpsom med å samle inn jødene for tyskerne.

Slik kan vi fortsette. Jødehatet har til alle tider vært i blant oss og ingenting tyder på at det vil avta. Det marsjerer åpenlyst i gatene.

Men hvorfor er det da slik at jødene blir hatet?

Bak jødehatet ligger Gudshatet. Vi kan ikke kappe hode av Vår Herre, men vi kan kappe hode av hans folk. Israel er Guds utvalgte folk og av den grunn er de til alle tider blitt forfulgt. Dessuten – Jesus var jøde og alle hans disipler var jøder. Jødene blir altså slått i hartkorn med hele Guds åpenbaringen. Kan vi fjerne jødene, har vi også fjernet Vår Herre.

Klarer vi det, blir mennesket stående igjen som sin egen Herre. Det har ikke lenger noen over seg. Det er frigjort fra alle guddommelige bånd. Det er ikke lenger et avhengighetsvesen.

Men her tar mennesket fullstendig feil. Herren våker over Israel. Israel er Guds øyesten. Og hans folk skal en dag få del i Guds fulle velsignelse. Men over dem som har forfulgt jødene, hviler Guds forbannelse. □

“Normløst”

“Hvordan radikal kjønnsteori erobret Norge”

En bok av Kjell Skartveit

Boka koster kr 350 + porto.

Se annen kontaktinfo
bakerst i bladet (s 31).

Vær frimodige, gled dere

AV KJELL SKARTVEIT

“Fred etterlater jeg dere. Min fred gir jeg dere, ikke den fred som verden gir. La ikke hjertet bli grepet av angst og motløshet.” (Joh 14,27)

Denne julehøytiden har kanskje mer enn noen gang vist oss hvor vanskelig det er selv for kristne å forkynne budskapet om julens betydning for våre liv. Prester jeg har sett og hørt har alle uttrykt bekymring for krigens vold, og spesielt for den som finner sted i Gaza. Som familien sa etter at vi hadde overvært julegudstjenesten fra Nidarosdomen: Her var det ikke mye glede.

Det var som de alle hadde glemte engelens budskap til gjeterne på betlehemsmarkene om at de ikke trengte å frykte, de forkynte nemlig en stor glede, en glede for hele folket:

“I dag er det født dere en frelser i Davids by; han er Messias, Herren. Og dette skal dere ha til tegn: Dere skal finne et barn som er svøpt og ligger i en krybbe.” Med ett var engelen omgitt av en himmelsk hærskare, som lovpriste Gud og sang:

*“Ære være Gud i det høyeste,
og fred på jorden
blant mennesker Gud har glede i!”*

For meg gir julehøytiden en anledning til å lese og reflektere over tiden vi lever i, og to bøker har gjort et dypt inntrykk. Den ene, “Guds galskap“, handler blant annet om en kristen misjonærs opplevelser i Somalia. Den andre boken, “Søkte Allah, fant Jesus“, handler om muslimer Nabeel Qureshi og hans vei til kristen tro. Begge bøkene viser hva som er unikt med kristendommen sammenlignet med islam.

I “Guds galskap“ forteller misjonæren om hva som skjedde da sønnen døde og ble begravet. En av deres muslimske venner ble overrasket over hva han så og hørte under

begravelsen. Han ble nemlig vitne til en tro som forkynte frelse, og han sier:

“Hvorfor kan ikke vi muslimer også være sikre på at våre kjære kommer til paradiset når de dør? Hvorfor er det bare de som tror på Jesus som vet akkurat hvor de kommer når de dør? Vi begraver våre kjære. Vi gråter. Vi går hjem. Men vi vet ikke hvor de befinner seg hen. Hvorfor er det sånn? Og hvorfor har de kristne holdt dette skjult for oss?”

Etter flere års diskusjon, intellektuell testing og bønn blir Nabeel Qureshi overbevist om kristendommens sannhet og islams mangel på sådan. Han ble overveldet av møtet med en Gud som sier han elsker, en Gud som er kjærlighet og som ofret seg selv for oss. Han fant ingenting av dette i islam.

I denne romjulen kunne jeg ikke annet enn undre meg over at de som synes å forstå julens budskap best, var muslimer. I sin tro fant de ikke annet enn usikkerhet og moralsk relativisme. I kristendommen fant de det motsatte.

Vi, derimot, har sluttet å forkynne hvor stort det er, det som fant sted i Betlehem for over 2000 år siden. Vi lar oss bøye ned av bekymringer, krig og sosial urettferdighet, og glemmer at forholdene ikke var særlig annerledes da englene sang for gjeterne den første julenatt.

Selv i julehøytiden klarer vi altså knapt å ta del i den sangen englene sang, for ispedd en god dose politisk korrekthet våger vi ikke å si at vår tro er unik, at bare Jesus frelser. Bør vi da forundre oss over at folket slutter å tro?

Men hvis vi glemmer gleden som englene forkynte, kan vi også glemme alt det som denne gleden har gitt oss. Mitt håp og ønske for 2024 er derfor ganske enkelt: La oss frimodig gi uttrykk for den gleden som universets skaper har forkynt, og den kjærligheten han har vist oss. Det er nemlig den fred Gud gir, som forandrer verden.

La derfor ikke hjertet bli grepet av angst og motløshet. Universets skaper elsker oss, og det

må vi slutte å holde skjult for våre medmennesker. □

Går samlevende homofile fortapt?

AV ODD SVERRE HOVE

Det er ikke slik fordi jeg sier det. Eller fordi to frikirkepastorer kan ha sagt det. Men det er slik fordi Guds ord sier det.

I en debatt om to frikirkepastorens uttalelser på en podkast er det blitt reist spørsmål om hvorvidt det kan være riktig at homoseksuelt samlevende går evig fortapt. Det spørsmålet er svært, svært viktig.

Men det riktige svaret avgjøres verken av dem som spør eller dem som svarer – og uansett om svaret går i den ene eller den andre retningen. Det avgjøres derimot bare av Den treenige Gud selv. Og ingen andre.

Vi har bare én måte å finne ut hva Guds eget svar på dette spørsmålet er: Å slå opp i Bibelen. Der står saken omtalt på blant annet fire konkrete steder: 3 Mos 18,22; 1Kor 6,9f; 1Tim 1,9f og Rom 1,26-32.

Det førstnevnte stedet, 3 Mos 18,2 inngår i den gammeltestamentlige Hellighetsloven. Grunnbudet i Hellighetsloven er at Guds barn skal være hellige fordi Gud selv er hellig (3 Mos 19,1).

Peter siterer og stadfester det grunnbudet i 1 Pet 1,15f. Derfor er Hellighetslovens grunnbud felles for både GT og NT.

Hellighetslovens konkrete forbud mot homoseksuelle samleier står så i 3 Mos 18,22. Og det må da forstås som en konkretisering av grunnbudets krav om hellighet.

Ordlyden i forbudet er denne: *“Med en mannlig skal du ikke ha samleie slik som med en kvinne. Det er avskyelig.”*

Det hebraiske ordet for “avskyelig” er “tāevah”. Det betegner det som er etisk avskyelig.

Derfor sier budet at homoseksuelle samleier i Guds øyne er etisk avskyelige. Budet er så rystende krystallklart at det ikke fins noen som helst mulighet for bortforklaringsfortolkning.

Den vanligste problematiseringsmetoden består i å vise til dødsstraffbestemmelsen i en parallell tekst: 3 Mos 20,13. Men den dødsstraffbestemmelsen inngår ikke i Hellighetslovens etiske bud, men i gammel jødisk samfunnslovgivning. Det fremgår av overskriften i 3 Mos 20,1f.

Jødisk samfunnslovgivning forplikter ikke norske samfunnslovgivere eller norske kristne. Derfor duger ikke den problematiseringen.

Dessuten vet vi fra glosebruken at NT regner Hellighetslovens forbud mot homoseksuelle samleier som forpliktende også for nytestamentlige kristne.

Dette gloseargumentet trenger riktignok en aldri så liten forklaring. Budet ble et par århundrer før Kristus oversatt til gresk.

På gresk brukes glosene “arsen” for “mannlig” og “koítee” for “samleie”. Så skrev apostelen Paulus Første Korintierbrev.

Og i “forbudskatalogen” i 1 Kor 6,9 gjorde Paulus bruk av klassisk rabbinsk forkortings-teknikk og trakk sammen hele budformuleringen i Hellighetsloven til bare ett eneste gresk sammensetningsord.

Ordlyden *“Med en mannlig skal du ikke ha samleie slik som med en kvinne...”* ble sammentrukket til ett eneste gresk sammensetningsord: “arsenokoítai”. Som er flertall og betyr “menn som har samleie med menn”.

Bud-ordlyden i 1 Kor 6,9f er så denne: *“... Far ikke vill! (...) Menn som har samleie*

med menn (...) skal ikke arve Guds rike“. Å utestenges fra Guds rike er det samme som å gå evig fortapt.

Samme type glosebruk finner vi i den parallelle “forbudskatalogen“ i 1Tim 1,9f: “... loven er ikke gitt for rettferdige, men for (...) menn som har samleie med menn (...) og hva det ellers kan være som strider mot den sunne læren.“ Med sats i et homoseksuelt samleieforbud i GTs Hellighetslov sier altså disse to nytestamentlige skriftstedene saklig sett akkurat det samme: homoseksuelt samlevende “skal ikke arve Guds rike“. For slikt samliv strider mot Guds ords “sunne lære“.

Alle disse fire stedene sier altså det samme: Homoseksuelt samliv kvalifiserer for evig fortapelse i Guds øyne.

På toppen av dette blir saken til og med enda klarere i Rom 1,6ff. Guds vrede “åpenbares“ over dem som lever slik (1,18).

Lesbisk og homoseksuelt samliv er “i strid med naturen“ (gr: “parà fysin“ 1,26f). Og de som “holder med“ (gr: “syn-ev-dokéoo“) homoseksuelt samlevende står under samme Guds dom (1,32).

Alle disse fire stedene sier altså det samme: Homoseksuelt samliv kvalifiserer for evig fortapelse i Guds øyne.

Det er ikke slik fordi jeg sier det. Eller fordi to frikirkepastorer kan ha sagt det. Men det er slik fordi Guds ord sier det.

Likevel fins det en vei ut av uføret. Straks etter stadfestelsen av forbudet mot homoseksuelle samleier i 1Kor 6,9f tiltaler Herrens apostel de troende kristne i Korint.

Det skjer i 1Kor 6,11. Og der skriver apostelen følgende: “Slik var det en gang med noen av dere. Men så har dere latt dere vaske rene og er blitt gjort hellige ...“.

Det fins derfor ifølge Bibelen et alternativ til evig fortapelse for homoseksuelt samlevende. Det er det samme alternativet som gjelder også for alle oss andre syndere: nemlig omvendelse til Herren Jesus og tro på syndenes forlatelse i kraft av Jesu blod. Den frelsesveien er akkurat like åpen for homoseksuelle syndere som for alle andre syndere.

(Fra Dagen 09.12.2023. Med tillatelse fra forfatter) □

Godt tilbud

Bestill Bibelsk Tro for 2024.
I tillegg får du nr 5 og 6 av 2023.

Postboks 67, 4349 Bryne eller e-post:
btpost@bibelsk-tro.no

Sendes til:

Bibelsk Tro
Postboks 67
4349 Bryne

Betales: Se side 31

Navn: _____

Adr: _____

Kan også bestilles på Internett:
www.bibelsk-tro.no

Den nye Sangboka

AV EIVIND GJERDE

Norges kristne sang- og salmebok
Stivbind, 1063 sider
Utgitt av Norges Bibelkirke
i kommisjon med Lunde Forlag 2023

Det er en stor glede å få presentere den nye sangboka som Norges Bibelkirke har gitt ut. Det er grunn til å si at det er en ikke så liten kirkehistorisk begivenhet at det er blitt utgitt en ny sangbok for hele kristenfolket i Norge.

Den direkte foranledningen til at Sangboka er kommet ut, var at foreldre etterlyste flere salmer og sanger som de kunne dele med sine barn. Denne etterlysningen skjedde for ca. fem år siden, og i september 2023 var den nye sangboka klar for salg. Behovet var imøtekommet!

Lunde Forlag sin sangbok – Syng for Herren – har blitt mye brukt av bedehusbevegelsen i Norge og blir fortsatt mye brukt, men denne boka er ikke lenger mulig å få kjøpt. Forlaget hadde heller ingen planer om å gi ut flere opplag av sangboken. Dette var med å forsterke behovet for en ny sangbok. Lunde Forlag har for sin del vært positive fra dag en

til Norges Bibelkirkes arbeid med utgivelsen av en ny sangbok.

Sangboka – Norges kristne sang- og salmebok- har hele 997 sanger. 50 av disse er barnesanger. Alle de meste kjente og brukte barnesangene mellom kristenfolket er med. Det gjør denne sangboken ekstra verdifull.

Sammenlignet med Sangboken - Syng for Herren – er de fleste sangene fra denne med i den nye sangboka, men det er i tillegg 200 nye sanger i sangboka til Norges Bibelkirke.

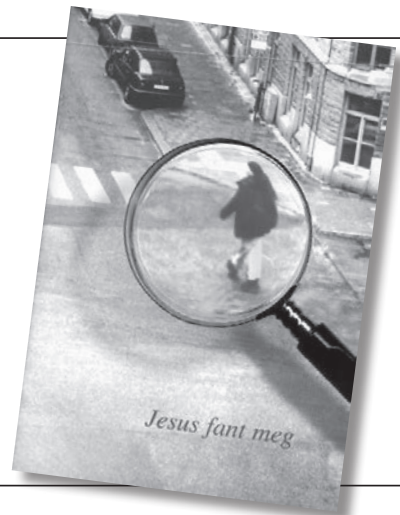
Sanger som komiteen, som har utarbeidet den nye sangboka, opplevde ble lite brukt, er ikke videreført. I stedet er en rekke nye sanger tatt med. Mange nålevende sang- og salmeforfattere har fått sine sanger på trykk.

En annen side ved den nye sangboka som gjøre den særlig verdifull, er at det er tatt med bibelreferanser til alle sangene. På den måten kan bruken av sangboka kombineres med et bibelstudium. Bibelreferansene viser også de 997 sangenens bibelske fundament.

Bakerst i sangboka er det et alfabetisk ordregister med informative forklaringer av sentrale bibelske begreper, og en katekismedel

Støttefond for evangelisk arbeid og misjon

Stiftelsen På Bibelens Grunn
v/Edvard Jekteberg
Persokkrossen 3
4346 Hafrsfjord
Bankkontonr. 3201.59.73713
Vipps: 538699 mrk. Støttefondet

som inneholder Fader Vår, De ti bud med forklaringer, to av de tre oldkirkelige bekjennelsene, veiledning til konfirmantene, en frelsesbønn og gode råd til personlig andakt og bibellesning. Sangboka er ment å være en bruksbok til hverdag, høytid og fest.

I forordet til sangboka står det at Jesus Messias, den korsfestede og oppstandne Frelseren er hovedpersonen i boken.

Videre blir det sagt at denne sang- og salmeboka vil være til oppmuntring, trøst og veiledning for Guds folk i endetiden. Med dette store og bibelske ønsket er sangboka gitt ut. □

Du ofte må vandre alene

Tekst: Tora Bjerga. Melodi: Arne Aano

1. Du ofte må vandre alene
vil Jesus du følge på jord.
Hans vei du ei finner blandt mengden,
men litt der hvor ensomhet bor.

Kor: Alene tok Jesus din byrde på seg,
alene Han vandret den tornfulle vei.
For intet han aktet all lidelse her,
Han så kun på lønnen som ventet.

2. Du ofte må kjempe alene
mot menneskers gudspott og tvil.
Din mester ei her lovet roser,
i løftenes hans du kun hvil.

3. Du ofte må lide alene
i sykdom, i trengsel, i nød.
Forglemt og forlatt av din neste,
da husk fra hvem disse ord lød:

Kor: "Jeg lar deg ei faderløs være igjen,
jeg kommer tilbake, blir hos deg min venn".
Så regn du for intet all lidelse her,
men se kun på lønnen som venter.

4. Så er du da ikke alene,
din Frelser deg alltid er nær.
Når prøvelser, fristelser kommer,
i mørket du ensom ei er.

Medarbeidere og skribenter i dette nummeret:

Erik Høiby (1937-2019)

Forkynner i Langesundsfjordens Indremisjonsselskap 1959-66. Kretssekretær i Skiens krets av Den Norske Santalmisjon 1968-89. Fra 1989 til 1997 bibellærer i Langesundsfjordens Indremisjonsselskap. Fast medarbeider i Bibelsk Tro i flere år.

Elvine Heede (1820-1883)

Norsk lærer, redaktør og sangforfatter

Hans Erik Nissen (1938-2016)

Cand.theol. ved København Universitet 1965. Sogneprest i København 1966-70. Forstander ved Luthersk Missionsforenings Højskole, Hillerød, fra 1970-2003.

Kjell Skartveit

Født 1967 i Stavanger. Lektor med hovedfag i statsvitenskap, med fagene sosialøkonomi, bedriftsøkonomi og historie i tillegg. Underviser ved Wang Toppidrett i Stavanger.

Konrad Fjekll

Født i 1983 i Namsos Mastergrad

i teologi fra MF, praktikum Lutherstiftelsen Göteborg og utdannet pedagog. Har vært prest i DELK, Dalane menighet og lærer på Bibelskolen på Fossnes. Lærer ved Jærtun Lutherske Friskule og forkynner/sekretær i NLL. Er nå rektor på Kongshaugen kristne grunnskole i Larvik

Nils Dybdal-Holthe

Født 1934 i Vikedal. Eksamen i pedagogikk og mellomfag i kristendom ved Lund universitet i Sverige. Volda lærerskole (1968). Spesialpedagogikk grunnfag (1971). Har vært lærer og forkynner i flere år. Generalsekretær i Muhammedanermisjonen 1986-1993. Nå frivillig forkynner.

Odd Sverre Hove

Født 1947 i Ålesund. Cand theol ved Menighetsfakultetet 1971, feltprest 1972-73, journalist i Vårt Land 1973-74, daglig leder Folkeaksjonen mot Selvbestemt Abort 1974, sokneprest i Hyllestad 1974-1977, sokneprest i Lavik og prost i ytre Sogn 1977-85, generalsekretær i Den indre Sjomannsmisjon 1985-1989, redaksjonssjef i Dagen 1989-

1999, sjefredaktør i Dagen 1999-2010. Fra 2011: skribent, vikarprest og fritidsforkynner i Nordhordland Indremisjon.

Olav Nergård (1903-1991)

Norsk gårdbruker og dikter.

Per Haakonsen

Født i Bergen i 1942. Magister i statsvitenskap fra Universitetet i Oslo. Mellomfag i kristendom fra Menighetsfakultetet. Yrkespraksis fra Forsvarsdepartementet, Landbruksdepartementet og kommunal forvaltning. Kontorsjef ved Norges Landbrukshøgskole. Nå forfatter og foredragsholder på heltid. Utgitt tre bøker om Israel.

Trygve Bjerkheim (1904-2001)

Cand. theol. Redaktør i "Utsyn" (NLM), forkynner, lærer og dikter.

Øivind Andersen (1905-1994)

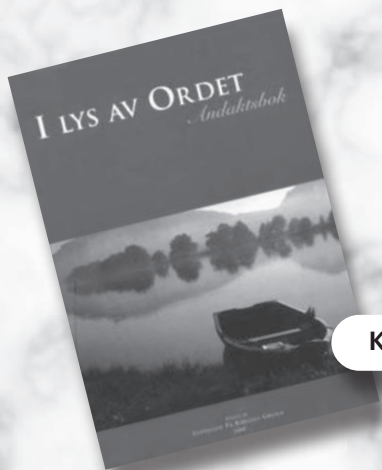
Cand. theol. 1931. Lærer og rektor ved Fjellhaug skoler i ca 45 år.

M Ø T E R

Bibelsk Tro – Skjæveland

Dag	Dato	Kl.	Taler/møte	
Uke 5				
Onsdag til lørdag		19.00	Øyvind Samnøy	Flymisjonen
Søndag	04. feb	11.00	Øyvind Samnøy	Flymisjonen
Uke 6				
Tirsdag til lørdag		19.00	Øyvind Samnøy	Flymisjonen
Søndag	11. feb	11.00	Øyvind Samnøy	Flymisjonen
Søndag	18. feb	11.00	Eivind Gjerde. Nattverd	
Søndag	25. feb	11.00	Steinar Handeland	
Søndag	03. mar	11.00	Kjell Magnor Kvalvåg	
Onsdag	06. mar	19.30	Bibelgruppe	
Søndag	10. mar	11.00	Dagfinn Natland	
Søndag	17. mar	11.00	Terje Thorsen	

Et lite utvalg fra vårt utsalg:

I lys av Ordet

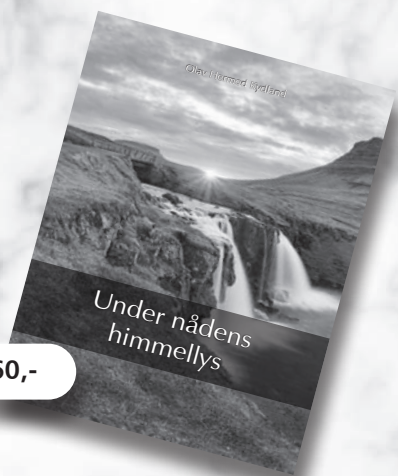
Andaktsbok
Flere forfattere

Kr 100,-

Under nådens himmellys

Bok av Olav Hermod Kydland.

Kr 160,-

Jesu kjærlighet

CD med sang av ungdomskoret Gledesbud
fra Namsos. Utgitt på Basunen forlag.

Kr 200,-

Porto kommer i tillegg til
de ulike priser på
bøker og CD-er!

Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116, 4311 Hommersåk
E-post: olstocka@frisurf.no

Bankgironummer: 3290.07.77786

Det er enkelt å bestille via våre nettsider:

www.bibelsk-tro.no

Artikler, taler, litteratur og musikk

Ånd fra himlen

1.

Ånd fra himlen, kom med nåde,
kom med liv og lys her ned!
La din guddommakt nå råde,
gjør oss vis til salighet!
Livets ord må du forklare
så det virker hva du vil!
La oss her dets kraft erfare,
fyll din fred til sjelen her!

2.

Herre Jesus, du vår glede,
kom med legedom og fred!
Tal til oss som er til stede,
om din store kjærlighet.
Kom til hvert bedrøvet hjerte
som på syndens byrde bær,
Før dem ut av angst og smerte,
tal din fred til sjelen her.

3.

Hør vår bønn, all godhets giver,
Fader, Sønn og Hellig Ånd!
Du som var og er og bliver,
rekk nå ut din allmakts hånd!
Kom til gamle, kom til unge
i din kraft og med din fred!
Så skal vi med jubel sjunge:
Herren er på dette sted!